

Adventes Vēstis

2018
DECEMBRIS
#275

SEPTĪTĀS DIENAS ADVENTISTU LATVIJAS
DRAUDŽU SAVIENĪBAS IZDEVUMS

Pāvels Goija:
**SAVAS CĪNAS
UZTICI DIEVAM**

Kāds ir
veiksmīgākais
līdzsvars starp
POZITĪVO un
NEGATĪVO?

**DZĪVOJOT LAIKĀ,
KAD MAZ LAIKA:**

ģimenes dalās pieredzē

Bērniem: **Krū un Krā**
ZIEMASSVĒTKU LAIKĀ

Liecība: **Tikai**
PAĻAUJOTIES uz Dievu

Saturs:

- 04** LATVIJAS ZIŅAS
- 06** VĀRDS MĀCĪTĀJAM
Savas cīņas uztici Dievam
- 10** AKTUĀLAIS JAUTĀJUMS
Kāds ir visveiksmīgākais līdzsvars starp pozitīvo un negatīvo?
- 11** LIECĪBA
Tikai paļaujoties uz Dievu
- 12** TĒMA
Dzīvojot laikā, kad maz laika
- 18** JAUNIEŠIEM
Tāpēc eita un darait par mācekļiem
- 20** PUSAUDŽIEM
Mājupceļš vētrā
- 22** BĒRNIEM
Ziemassvētku laikā

Adventes Vēstis ir Septītās dienas adventistu Latvijas draudžu savienības izdevums.
Reģistrācijas apliecības Nr. 1918.
Iznāk reizi mēnesī.
Tirāža: 700 eks.

Galvenā redaktore: Anitra ROZE
Redakcija: Agris BĒRZIŅŠ
Vilnis LATGALIS
Mārīte LIPSKA
Ance MOŽEIKO
Andris PEŠELIS
Edija SUBATOVIČA

Dizains un makets: Dace GARSILA

Izdevējs: SDA Latvijas draudžu savienība
Adrese: Baznīcas iela 12A, Rīga, LV-1010
E-pasts: adventesvestis@inbox.lv
Iesūtītos materiālus redakcijai ir tiesības rediģēt.
Par reklāmas izvietojumu uz 4. vāka rakstīt adventesvestis@inbox.lv.

VĀRDS REDAKCIJAI

Ar jaunām cerībām un gaidām mūsu valsts iegājusi nākamajā simtgadē. Ir nosvinēti valsts svētki, un turpinās tautas ceļš brīvā Latvijas zemē. Lai Dievs dod mums katram pielikt palīdzīgu roku un siltu sirdi, lai nākamajos gadus varam šeit mīlēt, kalpot un novērtēt to, kas mums dots!

“Adventes Vēstīm” šis ir īpašs numurs, jo esam jaunā izskatā. Ceram, ka jūsu sirds tiks iepriecināta, ik mēnesi saņemot šo izdevumu!

Tuvojas vēl kādi svētki – Ziemassvētki. Šajā numurā varēsiet lasīt, kā šim laikam gatavojas vairākas ģimenes, un uzzināt, kā šajā skrienošajā laikmetā plānot savu laiku. Jauniešu sadaļā jums būs iespēja iepazīties ar Katrīnu un Krišianu, kuri ir atgriezušies no misijas brauciena uz Japānu. “Aktuālais jautājums” vēstīs par to, ko zinātniski pētījumi un Dieva Vārds saka par pozitīvo un negatīvo mūsu dzīvē, savukārt sadaļā “Vārds mācītājam” varēsiet lasīt Pāvula Goijas svētrunu par cīņu, kas jāizcīna katram kristietim. Šajā numurā arī īpaša liecība no Jēkabpils – par to, kā Dievs aizskāris kāda cilvēka dzīvi ieslodzījumā. Arī pusaudžiem un bērniem īpaši pārsteigumi viņu sadaļās.

Kad mātei Terēzei kādā intervijā tika uzdots jautājums: “Kas jūsu dzīvē šobrīd ir vissvarīgākais?”, viņa atbildēja: “Šī intervija!”. Svarīgākais ir tagad. Es novēlu jums, mīlie lasītāji, ieraudzīt, cik dārgi cilvēki jums ir līdzās, cik brīva ir zeme, kurā varam dzīvot, un cik īpaša ir parasta darba diena, ja ļaujam sev noticēt brīnumiem.

Lai gaišs un mierpilns šis laiks! Lai Jēzum, mājojot jūsu sirdīs, izdodas aizsniegt jūsu ģimeni, kaimiņus un svešiniekus ar to mīlestību, kādu Viņš atklāja, nākot kā cilvēks uz šīs zemes!

Edija Subatoviča, “Adventes Vēstu” redakcija

“Tauta, kas staigā tumsībā, ieraudzīs spožu gaismu. Pār tiem, kas dzīvo nāves ēnas zemē, atmirdzēs gaisma. Jo mums ir piedzimis Bērns, mums ir dots Dēls, valdība gul uz Viņa kamiešiem.

Viņa vārds ir: Brīnums, Padoma devējs, Varenais Dievs, Mūžīgais Tēvs un Miera valdnieks.”

(JESAJAS 5:1,9)

Viņš patiešām ir Brīnums – dievišķā un cilvēcīgā savienojums. Dievs, lai varētu “samaksāt” (piedot) visus grēkus visiem, un cilvēks, lai varētu nomirt mūsu vietā, jo Dievs ir nemirstīgs.

Lai cik tuvs kā cilvēks mums būtu Jēzus, ir svarīgi saprast, ka Jēzus vienmēr ir bijis un vienmēr būs Dievs – Visuma Radītājs un Valdnieks. “Tas pats vakar, šodien un mūžīgi”. (Ebrejiem 13:8) Dieva iemiesošanās cilvēka veidolā ar mērķi glābt cilvēci no iznīcības lāsta ir notikums, kuru pat eņģeļi nespēj visā pilnībā izprast.

“...Vārds bija Dievs. Un Vārds tapa miesa un mājoja mūsu vidū, un mēs skatījām Viņa godību, tādu godību kā Tēva vienpiedzimušā Dēla, pilnu žēlastības un patiesības.” (Jāņa 1:1,14)

Jēzus atklāja cilvēkiem Dievu pavisam jaunā gaismā – kā mīlošu Tēvu, kuram neviens upuris nav par lielu un nekāda

pazemības izpausme nav pazemojoša. Patiesība par to, kāds ir Dievs, atklājās Jēzus Kristus ikdienas dzīvē, Viņa attiecībās ar cilvēkiem un žēlsirdīgajā attieksmē pret visiem cietējiem, atstumtajiem un izmisumā esošajiem. “Dievs ir mīlestība”, raksta apustulis Jānis, trijos vārdos atklājot Dievības būtību. Beznosacījuma labvēlība un beztermiņa pacietība savienojumā ar visaptverošu žēlastību ir Dieva mīlestības atklāsme cilvēcei Kristus personā.

“Redzama kļuvusi ir Dieva mīlestība mūsu starpā, Dievam Savu vienpiedzimušo Dēlu sūtīt pasaulē, lai mēs dzīvotu caur Viņu.” (Jāņa 4:9)

“Sūtot cilvēcei Kristu, Viņš ir līcis atmirdzēt gaismai un nemirstībai. Tiešām, ar Jēzu mums nāk visas svētības. Ak, kaut katra mēle izteiktu atzinību lielajam Devējam! Lai katra balss skaidri un līksmi sludina priecīgās

ziņas, ka Jēzu mums ir atvērta nākotnes nemirstīgā dzīve un visi cilvēki ir aicināti pieņemt šo lielo žēlastību. Visas Debesu bagātības tagad atrodas mūsu sniedzamības robežās...” (E. Vaita 5T260)

Tas ir Mūžīgais Evaņģēlijs! Tās ir vislabākās ziņas, kādas vien spējam iedomāties! Ar Jēzu Kristu Dievs tev un man ir dāvinājis visas Debesis un mūžību! Nekas šajā pasaulē nespēj līdzināties Viņa piedāvājumam...

Novēlu visiem žurnāla “Adventes Vēstis” lasītājiem, lai Jēzus Kristus kļūst par pašu galveno un svarīgāko mūsu dzīvē! Dzīvosim zem “atvērtām Debesīm”, ar prieku nesot mūsu līdzcilvēkiem Labo Vēsti par Glābēju Jēzu!

Vilnis Latgalis,
SDA Latvijas draudžu
savienības prezidents

LABDARĪBAS KONCERTS JELGAVĀ

Sestdien, 17. novembrī, Latvijas simtgades priekšvakarā Jelgavā notika īpašs dievkalpojums un labdarības koncerts.

Adventistu Jelgavas draudzei šī bija nozīmīga diena, jo apritēja 110 gadi kopš draudzes dibināšanas. Kā liecina vēstures ieraksti, Jelgavā adventistu draudze tika dibināta 1908. gada 25. oktobrī. Šīs svētku dienas moto bija "110 gadus lūgšanās par Latviju". Latvijas valsts dibināšana nenotika pēkšņi, bet gan – iepriekš par to cīnoties, sapņojot un tiecoties uz šo mērķi. Daudzu cilvēku lūgšanas un Dieva svētība mums ir dāvājusi savu valsti. Kas ir valsts? Vai ne mēs paši? Tāpēc šī diena bija kā pateicība par to, ka mums ir sava valsts, ar ko varam lepoties, kā arī – ka mums ir draudze, kas ir daļa no šīs valsts. Tāpat kā Latvijas valstij ir bijis sarežģīts vēstures ceļš, arī Jelgavas draudze ir pieredzējusi daudz notikumu. Tas, ka Jelgavas draudze 20. gs. 30. gados tika pie savas baznīcas ēkas, ir liels Dieva brīnums. 1944. gadā Jelgavas draudze pēdējoreiz noturēja dievkalpojumu šajā namā, jo drīz vien Jelgava tika izpostīta un nodega arī dievnams. Bija vajadzīgi 8 gadi, lai ēku atjaunotu. Šodien mums, Jelgavas draudzei, lietojot šo īpašumu, ir liela pateicība par to, ko draudze ir varējusi atstāt nākamajām paaudzēm.

17. novembra labdarības koncertā, kurā piedalījās kamerkoris "Cantamus", klātesošajiem bija iespēja ziedot līdzekļus, lai šo namu ne tikai pateicībā lietotu, bet arī rūpētos,

ka tas tiktu pienācīgi uzturēts un sargāts turpmāk. Pēdējā gadā, atjaunojot draudzes namu, ir ieguldīts liels darbs – atjaunota dievnama lielās zāles grīda un sienas, zālē ievilkta centrālā apkure, pilnībā restaurēta lielā lustra un citi gaismas ķermeņi. Protams, darāmā vēl ir daudz, un draudzes padome rūpīgi plāno darbu secību un prioritātes dievnama atjaunošanā. Tuvākie plānotie darbi ir: pieslēgt centrālajai apkurei visas dievnama telpas, pabeigt lielās zāles interjeru, izveidot ugunsdrošības prasībām atbilstošu signalizāciju, kā arī šodienas normatīviem atbilstošu elektroinstalācijas uzskaites sadali. Plānots arī izremontēt pirmā stāva telpu, kurā varētu vadīt nodarbības bērniem. Vieni no lielākajiem darbiem ir pilnīga jumta seguma nomaiņa un fasādes atjaunošana. Tāpat nepieciešams labiekārtot pagalmu, lai varētu novadīt lietussūdeni no ēkas pamatiem un arī mitrā laikā izmantot pagalmu automašīnu novietošanai.

Draudze pateicas par ieguldījumu 17. novembra koncerta īstenošanā gan dalībniekiem, gan ikvienam ziedotājam. ●

Draudzes mācītājs Ainis Kaspars

“Tiem, kas nevarēja būt klāt, bet labprāt vēlētos atbalstīt Jelgavas draudzi, ir iespēja to darīt, pārskaitot ziedojumus uz kontu: Septītās dienas adventistu Jelgavas draudze, reģ.Nr.: 90000392168, juridiskā adrese: Svētes iela 25, Jelgava, LV-3001, banka SEB Banka, konts: LV84 UNLA 0050 0055 2872 7.

PLĀUJAS KUNGS, SŪTI MŪS!

Pavisam nesen bija rudens ražas laiks. Pateicībā un izbrīnā varējām vērot, kā DIEVS mūs svētījis – lutinājis ar siltu un saulainu laiku vasarā, skaistu rudeni un bagātu ražu. Kandavas draudzē Pateicības dienas Sabats bija ļoti īpašs un priekpilns – galdināš, uz kura tika sanestas rudens veltes, vai lūza no bagātīgā augļu, ogu un dažādiem gardumiem pildīto burciņu smaguma, bet zem tā – oranžie burkāni, zeltainie sīpoli, kartupeļu bumbuli un milzenis ķirbis. Un kur tad vēl krāšņie ziedi, kas priecē acis ar savu glezno skaistumu un kuru jaukā smarža liek domāt, vai arī mēs esam saldā smarža tiem, kas līdzās (2. Kor. 2:14, 15).

Cik brīnišķīgs Mākslinieks, bezgala labs un bagāts Savā žēlastībā ir mūsu mīlošais Debesu Tēvs! Klausoties svētrunā, ko līdzdalija sludinātājs br. J. Bite, nevarējām nedomāt par to plauju, kas sagaida pasauli. Rodas daudz jautājumu, kas prasa nopietnas atbildes. Kur esam mēs? Vai sekojam Viņa norādījumiem, kā rakstīts Hozejas 10:12? Kur atrodos es/ tu – vai esmu briedusi vārpa vai nezāle kviešu vidū? Kādas ir manas/ tavas attiecības ar Kungu, Kurš ir mūsu dzīvības Devējs un Uzturētājs, attiecības ar vislabāko un visuzticamāko Draugu, kas mūs tik ļoti mīlējis un tik ļoti dārgi par mums katru samaksājis (Jāņa 3:16)?

Paldies Tev, Kungs, ka Tu pievieno arvien jaunus kūlīšus Savai ražai – arī mūsu vidū šajā vasarā ienāca mīļš un brīnišķīgs Tavs bērns, mūsu brālis Aivars! Audzē mūs skaitliski, bet galvenais – garīgi, lai esam gatavi lielajai plaujai! Izsūti, plaujas Kungs, plāvējus, „jo druvas jau baltas...” (Jāņa 4:35, 36), sūti mūs, lai esam kā Tavas labās vēsts nesēji apkārtējiem! Lai Tavs darbs tiek padarīts un varam droši teikt: „Nāc, Kungs Jēzu! (Atkl.22:20) Ved mūs mājās!” ●

*Austra Freija, Kandavas draudzes
Komunikāciju nodaļa*

ADVENTISTU RĒZEKNES DRAUDZES DĀVANA LATVIJAS SIMTGADĒ

No 7. līdz 11. novembrim Rēzeknē notika vieslektores Lidijas Neikures (Ukraina) – Zaokskas universitātes un Ukrainas Humanitārā institūta pasniedzējas, ģimeņu konsultantes, bērnu audzināšanas un ģimenes saglabāšanas speciālistes – vadītais lekciju cikls “Personības attīstība”. Pasākumu organizēja draudze, bet atbalstīja Rēzeknes pilsētas domes pārvalde “Sociālais dienests”.

Projekta mērķis bija iedvesmot cilvēkus labākai sevis versijai, līdz ar to – labākai valstij. Nereti neveiksmēs vainojam citus, jo tā ir ērtāk, bet lektores teiktais mudināja paraudzīties uz savu dzīvi no cita skatu punkta. Bērni lekciju laikā varēja apmeklēt radošas nodarbības, tāpēc vecākiem bija iespēja netraucēti iedziļināties izklāstītajos tematos.

Ik vakaru lekcijas pulcēja pilnu klausītāju zāli – ap 100 cilvēkiem. Lekciju pēdējā dienā Lidijai Neikurei ar ziediem un vārdiem paldies teica arī Gunārs Arbidāns, sociālā dienesta vadītājs, apliecinot, ka Lidija ir Rēzeknes goda viesis un

ka sociālais dienests cer uz tikpat veiksmīgu sadarbību arī turpmāk.

Dažu apmeklētāju atbildes uz jautājumu: “Kāds ir Jūsu ieguvums, apmeklējot šīs lekcijas?”

Gunita Kiseļova (sākumskolas pedagoģe, 2 zēnu mamma).

“Ieguvums no šīm lekcijām ir liels, tās rosināja domāt – ko savā ģimenē darām pareizi un ko – nē. Tās iedvesmoja ticēt, ka viss ir iespējams, ka radušos situāciju var mainīt, lai labi būtu gan mums, gan mūsu bērniem.”

Kristīne Socka (darbojas pārdošanā, 2 bērnu mamma).

“Pozitīva, dzīvesgudra, ziņoša sievietē! Lidija ir piemērs, no kura mācīties, kā kļūt mīlošai sievai, gudrai mātei un vienkārši patīkamai sievietei.”

Rafaēls un Ineta. “No sirds pateicamies adventistu Rēzeknes draudzei par brīnišķīgi organizēto izglītojošo lekciju ciklu, kuru vadīja īsta savas nozares profesionāle! Šis bija vērtīgs pasākums. Saņemām nopietnu vielu pārdomām, jo šie jautājumi ir sāpīga un aktuāla

mūslaiku tēma. Mūsu ģimenē pēc šī lekciju cikla 5 vakaru garumā ir jūtama virzība savstarpējās attiecības par kādu līmeni augstāk. Ar lielāko prieku un zinātkāri arī turpmāk apmeklēsim Lidijas Neikures lekcijas!”

Velta un Jānis Brēdiķi (pedagoģi, audzina 2 zēnus).

“Noklausoties lekcijas, radās jauna ierosme savu domu, sirdsapziņas un attieksmju izvērtēšanai un sakārtošanai. Ir iegūta pārliecība par to, ka ļoti daudzas lietas dzīvē nosakām mēs paši, jo Dievs mums ir devis izveles brīvību. Pasniedzējas personības pozitīvais starojums liek meklēt pozitīvus risinājumus savām problēmām, meklēt Dieva mīlestības klātbūtni, pašiem veidot gudru un gaišu savu dzīves ceļu.” ●

Elīna Ģipsle

NEDĒĻAS NOGALE LAULĀTIEM PĀRIEM SAULKRASTOS

No 2. līdz 4. novembrim Saulkrastos, viesu namā “Minhauzena Unda” notika nedēļas nogale laulātiem pāriem. Kopumā pasākumu apmeklēja 41 pāris. Galvenā semināru vadītāja bija ģimeņu konsultante, kristīgā psiholoģe Lidija Neikure no Ukrainas, piedalījās arī Alla Nimmika, Baltijas ūnijas Veselības kalpošanas nodaļas vadītāja. Lidija runāja par tēmām, kas skar vīra un sievas attiecības, kā arī bērnu audzināšanu. Ar gūtajiem iespaidiem iepazīstinām “Adventes Vēstu” lasītājus.

“Esam pateicīgi par šo semināru, tas bija ļoti vērtīgs, ļāva saskatīt savas kļūdas, neatstājot bezcerībā, bet sniedzot risinājumus. Žēl, ka nav iespēja dzīvot otru reizi un saņemt šādas konsultācijas pirmslaulību periodā.”

“Paldies, ka kārtējo reizi bija iespēja pabūt Lidijas seminārā! Ir daudz lūgts Dievam, lai dod

padomu par laulību, bērniem, un Viņš brīnišķīgi atbildēja caur šo semināru.”

“Mūsu vislielākais ieguvums bija padoms, kā veiksmīgi pārvaldīt ģimenes budžetu, kā plānot, kā to iemācīt bērnam.”

“Svētīgs pasākums. Nevarētu gan to saukt par atpūtu, jo lekcijas bija arī ļoti “smagas”, bija ko pārdomāt. Smagi apzināties, ka esam tik tālu no ideāla. Tā bija iespēja atkal no jauna pārliecināties, kāda atbildība gulstas uz vīru un sievu.”

“Paldies par šīm vērtīgajām dienām. Ieraudzīju, cik mans vīrs ir brīnišķīgs!”

“Pateicība Allai Nimmikai par fiziskām aktivitātēm. Tās bija tieši laikā!”

“Saņēmu atbildi, kā mēģināt uzlabot attiecības ar jaunāko meitu. Visu trīs dienu laikā bija jūtama pilnīga Dieva klātbūtne caur Lidijas Neikures svētīto dzīvi!”

“Bija iespēja uzaicināt draugus, kas nav no draudzes un pavadīt ar viņiem kopā laiku, satikt citas ģimenes.”

“Mācījāmies, kā veidot dziļākas attiecības ar bērniem, cik svarīgi jau no mazotnes attīstīt cieņas pilnu, godbijīgu attieksmi pret vecākiem un Dievu, bet to darīt tikai mīlestībā, nevis autoritatīvi.”

“Īpaši patika padomi, kā vairāk mīlēt sievu un bērnus.”

“Vērtīgās lekcijas mums deva jaunu skatījumu un cīņas sparu. Esam guvuši atbildes uz savām lūgšanām.”

“Piedzīvotais noteikti palīdzēs mazināt nesaskaņas, saspīlējumus, nostiprināties ticībā, veidot pareizāku ģimenes modeli.” ●

Māriete Lipska

Savas cīņas UZTICI DIEVAM

*Pāvels Goija - SDA
sludinātājs, žurnāla
Ministry galvenais
redaktors*

PAKLAUSOT DIEVA AICINĀJUMAM

Kad Mozus nomira, ļaudis satraucās, kurš tagad viņus ievēdīs Apsolītajā zemē. Dievs aicināja Jozuu, bet Jozua nejutās cienīgs. Viņš devās pie Dieva un sacīja: “Es neesmu piemērots, neesmu cienīgs, neesmu sagatavots, LŪDZU, ESI AR MANI!” Un Dievs atbildēja viņam: “Nebaidies, esi drošs! Es biju ar Mozu, Es būšu ar tevi.” Un Dievs sacīja: “Esi stiprs un drošs, jo Es būšu ar tevi. Pildi visus likumus, kurus Es jums devu un tad tev viss labi izdosies tu būsi veiksmīgs.” (Jozuas 1:8)

TICĪBAS SOĻI JORDĀNĀ

Dievs teica viņam: “Svētījieties, jo rīt ES darišu lielas lietas jūsu vidū.” (Jozuas 3:5) Tad Dievs sacīja: “Rītdien tu šķērsosi Jordānu!” Kā jums šķiet – tas bija viegli vai grūti? Jozua zināja – rīt viņi šķērsos Jordānu, taču Dievs viņam nepasacīja, kā tas notiks. Lasot šo notikumu, viss izskatās vienkārši. Taču, ja jūs būtu notikumā iekšā, ja jūs būtu Jozua, tad jūs satrauktos,

jo – es un vēl liels cilvēku pūlis, kā lai mēs šķērsojam Jordānu?! Ja jūs par Jordānu neko nezināt, varu pastāstīt. Tie, kas tur ir bijuši un redzējuši Jordānu, saka – tā ir tik plata, kā no šejienes līdz tam solam, un nav dziļa. Es varu Jordānu šķērsot. Tiešām, es pats arī tur biju. Bet divas reizes gadā – aprīļa sākumā un oktobra vidū – ir lietus periods, un šai periodā upe ir 2 jūdzes [3,5 km] plata un ārkārtīgi strauja. Jūs nevarat to pārpeldēt; tā nāk no kalniem un ar savas straumes spēku lauž kokus un iznīcina visu, kas ir tās ceļā. Mājas, viss, kas atrodas upei ceļā, tiek nopostīts. Šajā sezonā jūs nevarat peldēt, jūs noslīksiet. Un tieši šajā

sezonā viņi šķērsoja Jordānu. Dievs sacīja: rītdien jūs šķērsosiet Jordānu. Viņš teica Jozuam: saki priesteriem, lai tie ņem Derības šķirstu un iet ūdenī, bet Dievs nesacīja: Es darišu brīnumu – paņemšu ūdeni prom, un tad jūs varēsiet iet pāri. Kaut kāda iemesla dēļ Dievs nedarīja brīnumu, pirms nebija sperts ticības solis. Un tā – kas notika? Dievs sacīja: priesteriem jāiet ar Derības šķirstu pa priekšu visiem un jāiekāpj ūdenī pirmajiem. Kas ir Derības šķirsts? Tā ir Dieva klātbūtne. Tā ir ŠEKINA [Dieva redzamā godība]. Dieva klātbūtne – Žēlsirdība un Desmit baušļi, Patiesība un Žēlastība, kas nāk līdz. Dievs ir Patiesība, un

“TIKAI TAD, KAD PRIESTERI
IEKĀPA ŪDENĪ, NOTIKA BRĪNUMS,
UN ŪDENS PAŠKĪRĀS PA KREISI
UN PA LABI, UN VIŅI IZGĀJA CAUR
ŪDENI SAUSĀM KĀJĀM.

Dievs ir Mīlestība, un tie abi kopā ir svētība, ko Dievs mums ir devis. Viņa klātbūtne... Dievs sacīja: jums nebūs jāiet vieniem pašiem šajā ceļā, jums nebūs jāšķērso Jordāna vieniem pašiem; ja gribat šķērsot Jordānu, jums ir nepieciešama Mana klātbūtne, kas iet jums pa priekšu. Tas ir veids, kā šķērsot Jordānu.

Un tā, kas notika? Kad priesteri iekāpa ūdenī... Nekas nenotika pirms tam; kāda iemesla pēc Dievam ir ieradums, kas man nepatīk, – Dievs nedara brīnumu līdz pēdējam brīdim, līdz pēdējai sekunde. Nekas nenotika, iekams viņi vistiešākajā veidā neiekāpa ūdenī. Es pat nevaru iedomāties, kā tas būtu, ja es būtu ar viņiem. Tikai tad, kad priesteri iekāpa ūdenī, notika brīnums, un ūdens pašķīrās pa kreisi un pa labi, un viņi izgāja caur ūdeni sausām kājām.

CILVĒKU NESPĒCĪBĀ

Pēc Jordānas šķērsošanas viņi nonāca Gilgalā, pie Kānaānas robežas, un sasniedza Jērikas mūrus. Ko viņi darīja, lai svētos? Tauta atradās Kānaānā, bīstamā zonā, un Jozua veic apgraizīšanu. Tagad padomājiet: sievietes, bērni, vecie ļaudis nespēj karot, bet vīrieši, kuri var karot, ir apgraizīti. Vai viņi bija labi sagatavoti karam? NĒ! Vairākas dienas viņi visi bija nespējīgi. Tas nebija gudri. Vai tomēr? Kaut kāda iemesla pēc Dievs vēlas, lai jūs būtu nespējīgi iet karā, lai jūs zinātu, ka Viņš ir tas, kas karo. Dievs nevar jūs izmantot, pirms Viņš nav jūs salauzis. Tas tāpēc, ka mūsos nav nekā, kas būtu nodēris, lai cīnītos karā, kaut arī mēs paši domājam, ka varam karot. Dievs saka – vienīgais veids, kā cīnīties karā, – jums jāklūst pilnīgi nespējīgiem. Svētījieties pilnīgi, jums jāklūst pilnīgi atkarīgiem no

“DIEVS JŪS NAV AICINĀJIS KOMFORTAM, BET – PILNĪGI NODOTIES UN PILNĪGI UZTICĒTIES.

Manis, un Es cīnīšos šajā kaujā.

Viņiem varēja uzbrukt apkārtējās tautas, un viņiem nebija nekādu iespēju sevi aizstāvēt. Domājat, tas bija jautri? Kad Dievs jūs vada, tā nav izklaide. Dievs jūs nav aicinājis komfortam, bet – pilnīgi nodoties un pilnīgi uzticēties. Tas ir veids, kā mums karot.

IZLŪGTAIS DEBESU VIRSPAVĒLNIKS

Kas notika tālāk? Jozua saprata, ka viņi ir pilnīgi bezspēcīgi un lielās briesmās. Jozua bija lūgšanu vīrs; “Sentēvos un praviešos” ir kāds citāts: “Viņš nelūdza Dievu tikai, kad bija kāda krīzes situācija vai vajadzība, bet viņam lūgšana bija dzīves veids.” Klausieties uzmanīgi! Jozua nelūdza rutīnas lūgšanu no rīta, vakarā un pusdienas laikā. Viņš nelūdza tikai tad, kad bija kāda vajadzība. Viņam lūgšana bija dzīves veids, dvēseles elpa. Viņš lūdza visu laiku. Viņš lūdza, kad veicās ļoti labi, viņš lūdza, kad viss bija slikti. Viņš lūdza visu laiku. Jozua bija lūgšanu vīrs. Tieši tā mums nepieciešams lūgt. Jozua zināja, ka viņi ir pilnīgi bezspēcīgi, un aizgāja uz nošķirtu vietu, kā teikts Bibēlē, lūdza un meklēja Dieva palīdzību un vadību. Tā nu viņš lūdz Dievu, un parādās svešinieks ar zobenu. Jozua pielec kājās, paķer savu zobenu un jautā: “Hei, vai tu esi ar mums, vai esi pret mums?” Tad svešinieks sacīja: “Es esmu ar jums!” Vai tā viņš teica? Vai arī: “Es esmu pret jums”? Nē,

viņš neteica ne vienu, ne otru.

“Es esmu Tā Kunga karaspēka Virspavēlnieks. Es atnācu, jo tu mani aicināji.” Tad Jozua sacīja: “Mēs esam grūtā situācijā, mūsu dzīvībai pienākusi krīze, ko Tu gribi, lai es daru?” Un Dievs atbildēja: “Nemiet zobenus, apmāciet ļaudis, sasauciet padomi un izstrādājiet plānu! Tas ir veids, kā jūs gūsiet panākumus!” Vai tā Viņš teica? Nē! Seko pilnīgi nelogiska atbilde: “NOVELC KURPES, tas ir veids, kā jums cīnīties!”

“NELOĢIKA” DIEVA LOĢIKĀ

Vai Dievam ir kāda loģika? Kad Dievs jums saka, kas jādara, tad tas ir kaut kas traks, neprātīgs! Ja tas nav traki, tad tās ir jūsu smadzenes, kas jums saka, kā rīkoties. Ja tas ir no Dieva, tad tam ir jābūt kaut kam trakam. Uzbūvē šķirstu, jo būs lietus! Kas ir lietus? Tas ir kaut kas traks! Kad Dievs jums saka, kas jums jādara, tad tas ir kaut kas traks, tam nav nekāds loģikas. Tāpēc nevajag mēģināt loģiski saprast, lai paklausītu Dievam. Ticība ir tad, kad jūs nesaprotat, bet zināt, kas ir Tas, ar kuru runājat, un uzticaties Viņam.

Un tā Dievs sacīja: šis ir veids, kā jums jācīnās – novelc savas kurpes! Paskatīsimies, ko tas nozīmē. Viņi atrodas pie Jērikas robežām. Jērika ir visvarenākā pilsēta visā tā laika civilizācijā. Tai ir visspēcīgākā armija, viņiem ir stiprākie mūri. Pilsēta bija 10 akurs [4,04 ha jeb 40 400m²] plata, kas tajā laikā tika uzskatīta par ļoti lielu. Sienas ap to bija 12 pēdas augstas un 8 pēdas platas. Esmu tur bijis, redzēju drupas – akmeņi, koks, dzelzs, koks un atkal akmens. Tik platas, ka pa augšu blakus varēja braukt 2–3 kaujas rati vienlaikus. Sienās bija iebūvētas mājas. Logi tika būvēti tā, ka no ārpusē pa tiem iešaut nevarēja, bet no iekšpuses varēja

“TICĪBA IR TAD, KAD JŪS NESAPROTAT, BET ZINĀT, KAS IR TAS, AR KURU RUNĀJAT, UN UZTICĀTIES VIŅAM.

šaut bultas uz ikvienu. Bija ļoti bīstami atrasties pie šīm sienām. Jērikas aizstāvji varēja šaut bultas, mest akmeņus un nogalināt viņus jebkurā brīdī. Atrasties tuvu šīm sienām bija pilnīga pašnāvība, pilnīgs neprāts. Taču Dievs kaut kāda iemesla pēc vēlas, lai viņi to darītu.

“ ATRASTIES TUVU ŠĪM SIENĀM BIJA PILNĪGA PAŠNĀVĪBA, PILNĪGS NEPRĀTS. TAČU DIEVS KAUT KĀDA IEMESLA PĒC VĒLAS, LAI VIŅI TO DARĪTU.

Israēlieši gatavojas karam pret Jēriku. Viņiem nav zobenu (Dievs sacīja: “Neņemiet līdzi zobenus.”). Vai šeit ir kāda loģika? Mums ir viegli, jo zinām šo notikumu, bet, ja jūs būtu tur, viņu vidū, vai tad tas būtu tik viegli un vienkārši? Kad Dievs saka – rītdien jums kaut kas jāpaveic, mēs sākam šaubīties, apšaubīt Dieva vārdus. Padomājiet par to!

“PALĪDZĒT” DIEVAM?

Iesim tālāk. Jozua saprata, ka ir pilnīgi atkarīgs no Dieva. Dievs atļauj nonākt šādās situācijās, lai mēs saprastu, ka esam pilnīgi atkarīgi no Viņa, un nedomātu, ka ar savu spēku un gudrību varam atrisināt problēmu. Jozua sacīja: “Kungs, man ir nepieciešama Tava klātbūtne! Mēs esam atkarīgi no Tevis, Tu mums esi vajadzīgs!” Kad viņš lūdza, Bībele saka, tad nāca svešinieks ar zobenu. Atļaujiet man jums uzdot jautājumu. Kāpēc svešinieks ieradās ar zobenu?

Atcerieties – kad jūs ejat cauri krīzei, cauri karam, cauri grūtībām, jums jācīnās šādi: jums nav jācīnās ar savu zobenu, jums nav jācīnās ar kādām metodēm, jums nav jācīnās ar savu gudrību, jums nav jācīnās, mēģinot atrisināt problēmas pašam, jums nav jācīnās kā labiem adventistiem. Vai Dievs nevarēja

iedot Jekabam pirmsdzimtā tiesības? Tā kā Dievs man ir devis apsolījumu un es zinu, ka Dievs ir labs, es Viņam uzticos. Bet mums šķiet, ka Dievam nedaudz jāpalīdz – es uzvilksu uz rokām ādas un būšu kā Ezavs, tad es dabūšu pirmsdzimtā tiesības. Vai sekojat domai? Tad es ielīkšu ūdenī zarus, un manas aitas tad dzims tādā krāsā, kādā vajadzēs! Man ir labs plāns! Kā Ābrahāms es gulēju ar kalponi, un Dievs man dos apsolīto bērnu. Es palīdzēju Dievam, jo Dievs nevar palīdzēt man. Jums nav jāizcīna karš, sastādot savu plānu! Jums karš ir jāizcīna lūgšanās, tur meklējot Dieva klātbūtni! Tas ir veids, kā jums ir jāizcīna karš, citādi jūs visu sajauksiet. Jums jāmeklē Dieva tuvums, Viņa klātbūtne.

UZTICĪBAS MELODIJA

Jozua saprata, ka viņi nevar cīnīties šajā krīzē, tāpēc viņš lūdza pēc Dieva palīdzības. Tas ir veids, kā mums jācīnās, ja mēs esam kristieši.

Jozua lūdza un pēkšņi ieraudzīja kādu vīru, svešinieku. Te ir tas, ko svešinieks viņam saka: “Neņemiet zobenus, bet ņemiet priesterus un Derības šķirstu un pūtiet šofarus.” Nekādus zobenus un ieročus lietot nevajag. Bet kā gan jūs varat doties karā bez ieročiem? – Ņemot Derības šķirstu un pūšot šofarus! Vai jūs esat traki?! Kāda tam vispār ir jēga?! Israēliešiem bija dažādi instrumenti, dažādi pūšaminstrumenti un dažādas dziesmas. Melodija, kas aicināja visus karā, melodija, kas aicināja uz pārcelšanos, dažādas pūšaminstrumentu melodijas, kā armijā. Tu-tu-tū – mošanās melodija, tu-tu-tu-tū – aicināšana uz pusdienām. Es to zinu, jo pūtu trompeti armijā. Israēliešiem bija dziesmas ar dažādu nozīmi, bet bija viena, kas atšķīrās no citām. Citkārt viņi pūta trompetes, bet tad, kad pūta šofarus, tiem bija īpaša nozīme – saukt un runāt uz Dievu, tieši šofarus viņi pūta katru piektdienas vakaru, aicinot Dieva klātbūtni Sabatā! Viņi pūta šofarus pie Sinaja kalna, tad Dieva klātbūtnē nolaidās un iedeva viņiem Savus likumus. Vai sekojat domai? Kad viņi pūta šofarus, ejot apkārt Jērikas mūriem, viņi aicināja Dieva klātbūtni – lai Viņš izcīna šo cīņu. Tas ir veids, kā jums ir jāizcīna savas cīņas. Jums nav jācīnās pašiem ar savu zobenu un savu gudrību. Ja esat kristietis, jums cīņa jāizcīna Dieva klātbūtnē, ļaujot, lai Viņš cīnās.

CIEŠANAS – NEUZTICĪBAS SEKAS

Ja Dievs jums saka, ko darīt, jums nav tajā jāmeklē loģika, nav jāmēģina saprast, jums vienkārši jāuzticas un jāpaklausa, cita ceļa

“ KAD VIŅI PŪTA ŠOFARUS, EJOT APKĀRT JĒRIKAS MŪRIEM, VIŅI AICINĀJA DIEVA KLĀTBŪTNI – LAI VIŅŠ IZCĪNA ŠO CĪŅU. TAS IR VEIDS, KĀ JUMS IR JĀIZCĪNA SAVAS CĪŅAS.

nav. Jums jāmācās uzticēties savam Dievam. Iemesls, kāpēc mēs tik daudz ciešam, ir tāds, ka mēs pilnībā neuzticamies Viņam. Kaut gan apgalvojam, ka uzticamies, patiesībā mēs neesam pārliecināti, un tad mums šķiet, ka jāsāk rīkoties pašiem. Kāpēc? Tāpēc, ka mēs nepavadām pietiekami daudz laika lūgšanās un Dieva Vārda izpētē, mēs pietiekoši nepazīstam Dievu, nepazīstam Viņa mīlestību, neuzticamies, ka Viņš par mums parūpēsies.

“DIEVS ATĻAUJ NONĀKT ŠĀDĀS SITUĀCIJĀS, LAI MĒS SAPRASTU, KA ESAM PILNĪGI ATKARĪGI NO VIŅA.

ATKARĪBA NO DIEVA ŽĒLASTĪBAS

Israēlieši neuzvarēja ar pašu spējam un spēku, bet ar ticību un paklausību Dievam. Tas ir veids, kā kristiešiem jācīnās. Mēs domājam tā: ja es iešu uz draudzi, ievērošu sabatu un ēdīšu brokoļus, Dievs atbildēs uz manām lūgšanām, svētīs un izglābs mani. Tas ir pagānisms – ja mēs izdarīsim šo, tad Dievs izdarīs to! Jūs nevarat izpatikt Dievam, lai saņemtu to, ko kārojat, turpinot darīt šīs formālās lietas. Veids, kā jūs varat tikt glābti, ir lūgt pēc DIEVA klātbūtnes un teikt: “Kungs, es neesmu nekas, esmu pilnīgi atkarīgs no Tevis ne tikai savā glābšanas jautājumā, bet visās manās ikdienas lietās.” “ES ESMU vīnakoks, jūs tie zari. Kas Manī paliek un Es viņā, tas nes daudz augļu, jo bez Manis jūs nenieka nespējat darīt” (Jāņa 15:5). Ja neesmu savienots ar Tevi, es neesmu nekas! Lūdzu, ienāc manā sirdī! Ienāc, lūdzu, Tu man esi vajadzīgs! Tas ir veids, kā kristieši izcīna savas cīņas! ●

(Svētrunas turpinājums būs nākamajā numurā.)

SAVAS DZĪVES CĪŅĀS ATCERIES:

1

MEKLĒJIET DIEVA KLĀTBŪTNI

Kad dodaties karā, necīnieties paši, nesasauciet 2 stundu ilgu padomi, lai sastādītu plānu un rīkotos saskaņā ar to. Ejiet 2 stundu ilgā lūgšanu sapulcē ar Dievu un tad dodieties cīņā!

2

VĒRSIET SAVU SKATU UZ JĒZU

Jums jāsaprot, ka tā nav jūsu cīņa. Cīņa pieder Tam Kungam. Dievs atrodas jūsu krīzes situācijas vidū, jūsu problēmas vidū. Mēs tik bieži koncentrējamies uz savu problēmu, savu krīzes situāciju, ka neatpazīstam tajā Dieva klātbūtni.

Jozua lūdza: “Kungs, palīdzi man!”, tad ieraudzīja šo svešinieku un jautāja: “Vai tu esi ar mums, vai pret mums?” Tobrīd viņš neredzēja, ka tas nav svešinieks, bet gan Dievs. Arī Jēkabs cīnījās ar svešinieku, bet tas bija Dievs! Mācekļi atradās laivā, kad Jēzus nāca par ūdens virsu, un viņi sāka kliegt: “Spoks! Rēgs!” Bet tas nebija ne spoks, ne rēgs, tas bija Dievs! Kad Dievs vēlas mums palīdzēt, mums nereti šķiet, ka tas ir sātans, kas grib mūs iznīcināt. Mēs nesaprotam, ka problēma, no kuras lūdzam mūs izglābt, nemaz nav problēma, bet gan veids, kā Dievs mūs audzina un glābj. [..]

Cīņa, kuru izcīnīsiet rīt, nebūs ienaidnieks, kas grib jūs iznīcināt, tas nebūs svešinieks, tas būs Dievs, kas mēģinās jūs pārveidot un likt jums pieaugt, jo Dievs ir dzīvība. Dievs nav aizgājis atvaļinājumā, Dievs nav pagriezis jums muguru, Viņš ir īsts. Ja Viņš nevēlas, lai kaut kas notiek, Viņš saka: “Nē!” Bet, ja Viņš redz, ka jums tas ir vajadzīgs, Viņš atbild: “Tavai izaugsmei ir nepieciešama ticība, tev ir nepieciešama atkarība no Manis, pacietība, mīlestība. Lai tiktu glābts, tev jāiet cauri uguns ceļim, citādi tu nekļūsi skaidrs un tīrs.” Tāpēc Dievs to pieļauj tavā dzīvē. Pārtrauciet visu risināt paši! Mēs lūdzam Dievam pēc pacietības un tad atkal lūdzam, lai Viņš atrisina radušās problēmas. Tas ir absurdi. Ja jūs lūdzat Dievam, lai Viņš palīdz pieaugt, tad tieši

grūtības ir veids, kādā Viņš to dara. Dievs ieliek jūs uguns ceplī un māca jums atkarību no Viņa, mīlestību, pacietību, tās mācības, kas palīdz jums pieaugt Kristus rakstura līdzībā.

Vai nevarētu būt, ka tieši tas, ko mēs uzskatām par savu problēmu, ir veids, kā Dievs darbojas mūsu dzīvē? Pārdomājiet visus piemērus no Bībeles atkal un atkal! Vai varētu būt, ka to, ko Dievs pieļauj, lai jūs glābtu, jūs uzskatāt par pārbaudījumu, kas vērstas pret jums? Vai neatceraties, ka tiem, kas mīl Dievu, visas lietas nāk par labu (Rom.8:28)? Ja jūs to saprotat, pārtrauciet cīnīties, pārtrauciet savus skatus koncentrēt uz problēmām. Pievērsiet savus skatus JĒZUM.

“

PROBLĒMA, NO KURAS LŪDZAM MŪS IZGLĀBT, NEMAZ NAV PROBLĒMA, BET GAN VEIDS, KĀ DIEVS MŪS AUDZINA UN GLĀBJ.

(Svētruna teikta SDA Leksingtonas draudzē 2017. gada 30. decembrī. No angļu valodas tulkoja Ilgonis Mazjūlis, adaptēja Anitra Roze.)

Kāds ir visveiksmīgākais līdzsvars starp **POZITĪVO** un **NEGATĪVO**

Negatīvais ietekmē spilgtāk par pozitīvo

Cilvēka smadzenes ir uzbūvētas tā, ka negatīvo dabiski uztver spilgtāk nekā pozitīvo. Negatīvā informācija bieži vien ir aktuāla tad, kad ir jautājums par drošību vai dzīvību. Tie, kas izvēlas šo informāciju ignorēt, var iekļūt dažādos nepatīkamos piedzīvojumos. Pētījumos ir noskaidrots, ka negatīvais iespaido cilvēkus spilgtāk nekā pozitīvais. Piemēram, maka pazaudēšana, drauga zaudēšana vai kritika izraisa daudz spilgtākas emocijas nekā maka atrašana, drauga atgūšana vai uzslavas saņemšana. Līdz ar to kļūst skaidrs, ka negatīvo un pozitīvo informāciju mūsu smadzenēs ir svarīgi līdzsvarot. Proporcija 1:1 ir par mazu, neder arī 50/50. Ja brīnišķīga dievkalpojuma beigās atskan kļūda mūzikas instrumenta spēlē vai pāsteikšanās runā, tā atstāj spilgtāku iespaidu nekā dzirdētā mūzika vai svētrunas saturs. Pētījumos ir noskaidrots, ka vislabākais pozitīvā un negatīvā līdzsvars ir 5:1.

“Lai līdzsvarotu negatīvās emocijas un atgūtu laimes izjūtu, nepieciešams piecas reizes vairāk pozitīvā.

Viss kļūst tikai sliktāk?!

Citos pētījumos noskaidrots – spriežot pēc vairākiem rādītājiem, pasaule kļūst labāka (samazinās galējā nabadzība, infekcijas slimības, bērnu mirstība, analfabētisma līmenis u.c., aug pieejamība tehnoloģijām), tomēr iedzīvotāji uzskata, ka viss kļūst tikai sliktāk. Ļaudis uztver ziņu raidījumu vēstis kā apstiprinājumu savam negatīvajam noskaņojumam. Šis noskaņojums ir novērojams ne tikai starp pasaules cilvēkiem, bet arī starp tiem, kas tic Bībeles pravietojumiem. Tie izturas aizdomīgi pret pasaules uzlabošanos, sakot: “kad sacīs, nu ir miers un drošība, tad...”, viss kļūs tikai sliktāk. Tie sevī uztur negatīvisma un nolieguma noskaņojumu, domājot, ka šādi apliecina Kristus drīzo atnākšanu. Tomēr šādam negatīvam noskaņojumam nav pamata, jo Dieva ļaudis ir aicināti gaidīt nevis “šīs pasaules galu”, bet gan Kristus valstības atnākšanu. Labā vēsts ir nevis tajā, ka viss kļūst sliktāk, bet gan – ka tuvojas pasaules problēmu risinājums. Noliegums atņemt motivāciju izdomāt un darīt labu, bet pozitīvisms atnes cerību un ierosmi.

“Labā vēsts ir nevis noliegumā un negatīvismā, bet gan cerīgajā evaņģēlija vēstī.

Viss ir mūsu galvā?!

Vairākās valstīs tika veikts pētījums par iedzīvotāju laimes sajūtu. Viens no tiem notika Internetā (Ipsos), bet otrs, tiekoties klātienē (WVS, World Value survey). Interneta vidē cilvēki jutušies anonīmi, tādēļ sevi un citus novērtējuši zemāk, bet, tiekoties klātienē, tie savu laimes sajūtu novērtēja augstāk. Starpība norāda uz pašu cilvēku uztveri – cik laimīgi tie jūtas un ko tie paši par sevi liecina. Negatīvisms ir ietekmējis pirmo aptauju vairāk nekā otro, jo, tiekoties klātienē, aptaujātie ir centušies sevi parādīt labvēlīgākā gaismā. Tomēr, vai nav tā – ja tu ar savu muti apliecinā, ka esi laimīgs, tu arī sāc tāds justies? Tava liecība veido prāta noskaņu. Vai tā nav arī ar pestīšanu? Stāv rakstīts: “ja tu ar savu muti apliecināsi Jēzu par Kungu un savā sirdī ticēsi, ka Dievs Viņu uzmodinājis no miroņiem, tu tiksi izglābts” (Rm. 10:9).

Līdzsvars prāta noskaņošanā

Atcerieties pozitīvā un negatīvā proporciju 5:1. Mums ir nepieciešams vairāk Kristus, nevis negatīvisma atziņa, ka viss iet postā. Pievērst uzmanību pozitīvajam, saredzot Dieva doto iespēju šķēršļos vai grūtībās – tā ir prāta nostādne. Pat vairāk – Dievs tiesās par to, ja tā tāda nebūs, “tāpēc, ka tu Tam Kungam, savam Dievam, neesi kalpojis ar prieku un ar labsirdību, kad tev visas lietas bija pārpārim” (5. Moz. 28:47). Negatīvisms veido lāstu, bet pozitīvais ienes dzīvesprieku kalpošanā. Kā raksta dziesminieks: “Tavas liecības ir mans mūžīgs ieguvums, jo tās ir mans sirdsprieks. Es noskaņoju savu sirdi vienumēr pildīt Tavus likumus līdz galam” (Ps. 119:111–112).

Tieksimies, lai pozitīvā būtu vairāk, tas iedvesmotu ne tikai mūs pašus, bet arī apkārtējos piepildīt dziesminieka sacīto. ●

Avots: B. Duffy “The Perils of Perception”, London: Atlantic Books, 2018. Sagatavoja Andris Pešelis.

Tikai paļaujoties uz Dievu

Slava Dievam un pateicība vienmēr par Viņa žēlastību, kas mums ir dota Kristū Jēzū! Esmu Jānis Salzemnieks no Jēkabpils draudzes. Šī liecība saistīta gan ar mani personīgi, gan ar draudzi, kurā Dievs mani ielicis. Slava Dievam par to!

Jau ceturto gadu esmu draudzē un vēlos padalīties savā piedzīvojumā par to, kā Dievs mani atrada un ievada Savā patiesajā draudzē. Kad ap manām rokām pēdējo reizi tika saslēgti rokudzelži un es sapratu, ka cietumā būs jāpavada vairāki gadi, aptvēru, ka man jāmainās, ka tas ir jādara tagad un tūlīt un ka palīdzēt var vienīgi Dievs. Par Viņu biju daudz dzirdējis un redzējis to cilvēku acu spožumā, kuri dzīvoja saskaņā ar Dieva aicinājumu. Kad mani pēc tiesas sprieduma pieveda pie islaicīgā apcietinājuma kameras durvīm, es palūdzu apsargam, lai viņš mani aizved pie grāmatu plaukta, no kura paņēmu Jauno Derību. Tā ar mani palika kopā visu ieslodzījuma laiku.

Kad Dievs redzēja, ka patiešām gribu mainīties, Viņš sāka sadarboties ar mani, dzīve pārvērtās par brīnišķīgu un vārdiem neaprakstāmu piedzīvojumu kopā ar mūsu glābēju Jēzu Kristu. To gaismu, ko Dievs man sāka atklāt, es nevarēju paturēt tikai sev, vēlējos ar to dalīties, stāstīt apkārtējiem, lai visi varētu izbaudīt to, ko izbaudīju es, sākot jaunu dzīvi, kas ved uz pestīšanu un glābšanu. Man bija dziļš un svētīgs piedzīvojums tajā,

To gaismu, ko Dievs man sāka atklāt, es nevarēju paturēt tikai sev, vēlējos ar to dalīties, stāstīt apkārtējiem.

ka apkārtējie ieslodzītie saskatīja patiesumu, ar kādu es vērsos pie viņiem. Kāds man bija prieks, dzirdot ieslodzītos sakām – ir redzams, ka es visu daru no sirds, un saņemot atbalstu tajā, ko darīju. Dievs vadīja mani, un ieslodzītie nāca man līdzī uz cietuma kapelu; bija reizes, kad no mūsu cietuma korpusa sešdesmit cilvēkiem četrdesmit trīs atnāca uz kapelu! Esot cietumā, cietuma biedri man jautāja – vai tad, kad būšu brīvībā, atbraukšu pie viņiem. Atbildēju apstiprinoši.

Būdams brīvībā, meklēju draudzi un savu vietu, lūdzu Dievam, lai Viņš mani iaved tur, kur mājo Viņa patiesības vēsts. Pēc dažiem mēnešiem Dievs ievada mani Jēkabpils adventistu draudzē. Bija Vakarēdiena Dievkalpojums, es piedzīvoju Svētā Gara pieskārienu un Dieva mīlestību. Mācītājs Mikus Kaimiņš man nomazgāja kājas, tas bija apliecinājums, ka šeit ir tā vieta, kuru Dievs man izraudzījies. Slava Dievam!

Pa šiem četriem gadiem esmu apguvis zināšanas par trīs eņģeļu vēsti, Daniēla grāmatu, Atklāsmes grāmatu, tāpēc mans pienākums ir dalīties ar šo gaismu un zināšanām, lai cilvēki pamostos no miega. Viens no brīnumiem ir tas, ka nepilna gada laikā pēc manas atbrīvošanās man tika dota iespēja apmeklēt cietumus, tā izpildot solījumu, kuru biju devis saviem cietuma biedriem. Ierodoties Grīvas cietumā kā misionārs, piedzīvoju

Dievs vadīja mani, un ieslodzītie nāca man līdzī uz cietuma kapelu; bija reizes, kad no mūsu cietuma korpusa sešdesmit cilvēkiem četrdesmit trīs atnāca uz kapelu!

neaprakstāmas sajūtas, tikšanās ar paziņām bija ļoti aizkustinoša. Jau otro gadu es un mana māsa Jēzū Kristū Iveta Lapteva apmeklējam Jēkabpils cietumu. Iveta ir brīnišķīga dziedātāja, viņas balss līdzinās operdziedātājas balsij, kad viņa sāk dziedāt, nevar neieklausīties; ieslodzītajiem tas ir kas neparasts un tajā pašā laikā – kas ļoti pieņemams un tīkams. Savukārt es dalos ar savas dzīves pārmaiņām un mudinu sekot Dieva norādījumiem, jo ticība bez darbiem ir mirusi. Ieslodzītajiem lasu ikdienas lasījumu no Džordža Brauna grāmatas “Jēzus portreti”, kā arī nodaļu no Elēnas Vaitas grāmatas “Laikmetu ilgas”. Mēs lasām visas nodaļas pēc kārtas, solīti pa solītim. Jēkabpils cietumā ieslodzīto skaits ir neliels, tāpēc arī kapelas apmeklētāju skaits ir neliels, citreiz atnāk tikai divi cilvēki, ir arī tādas reizes, ka atnākuši ir pat divpadsmit, bet mēs esam priecīgi par ikvienu no viņiem. Dievs atver visas durvis, un Viņa Vārds kā bazūne ir sadzirdams visos zemes un Debess nostūros. ●

DZĪVOJOT LAIKĀ, KAD MAZ LAIKA

Vai gada gaišākie svētki ir laiks, kas Tev asociējas ar liegi krītošām sniegpārslām, skaistu, klusinātu fona mūziku, sirsnīgām sarunām starp radniekiem un draugiem vai pārdomu brīžiem ar smaržīgu, siltu, kūpošu tējas krūzi, plānotāju vai labu grāmatu? Vai šis stāsts tomēr nav par Tevi? Ja gada nogale Tev jau oktobrī sāk radīt stresu par visu to, kas vēl jāpaveic, tad šis raksts ir tieši Tev.

Jo īpaši gada nogalē, kad tuvojas Ziemassvētku un Jaungada brīvdienas, mēs skaidri apzināties, cik lietderīgi esam izmantojuši gada 365 dienas jeb savu dzīves laiku gada nogrieznī. Vai mana sirds ir mierīga, zinot, ka es kā kristietis esmu pilnvērtīgi nodzīvojis šo gadu, vai tieši pretēji – mani pārņem iekšējs uztraukums, neapmierinātība, sirdsapziņas pārmetumi vai pat panika?

Mūsdienu personīgās attīstības treneri izpētījuši, ka

“.....
ar vienu gadu
lielākoties pietiek, lai
cilvēks apgūtu jaunas
prasmes, piedzīvotu
sevī izmaiņas un tad
nospraustu sev jaunus
mērķus
.....

Mūsdienu Latvijas ekonomiskajā situācijā daudzi cilvēki saskaras ar izdegšanu. Jo, lai strādātu un nodrošinātu sevi un savu ģimeni, bieži vien cilvēkiem ir jāstrādā virsstundas, jābūt ļoti radošiem un elastīgiem, gataviem uzņemties papildu pienākumus, apgūt jaunas prasmes un bieži vien pat apvienot vairākus algotos darbus. Ik uz soļa katrs tiek mudināts iziet no komforta zonas, lai sasniegtu jaunas virsotnes, mest izaicinājumu sev kā personībai. Tikai... visam ir savas robežas, arī ārpuskomforta zonai. Mēs visi esam un paliekam tikai cilvēki, kuriem vajadzīgi gan izaicinājumi, gan miers un klusums. Un sevis nesalīdzināšana ar citiem.

Bieži dzirdam stāstus, ka kādam no līdzcilvēkiem ir sākušās pēkšņas un nopietnas veselības problēmas vai pat iestājusies nāve. Iemesls – nebija laika apstāties.

Kamēr Dieva žēlastības laiks turpinās, kā vienu no jaunā gada mērķiem izvēlies – iemācīties darīt nevis vairāk, bet gudrāk!

Laiks ir Dieva dots resurss, kuru nevar ietaupīt vai iekrāt un izmantot vēlāk, tāpēc labākais, ko ar to var izdarīt, ir to izlietot gudri.

Bibelē ir doti skaidri norādījumi par laika izmantošanu –

“.....
izmantojiet šo
laiku, jo šīs dienas ir
ļaušanas.
.....

Viens no tādiem ir – dzīvot gudri, izmantojot savu dzīves laiku, jo šie laiki ir viltīgi un ļauni, tie spēj cilvēku ar dažādiem trikiem aizvilināt, lai mēs burtiski šķērdētu savu dzīves laiku lietām vai nodarbēm, kurām nav patiesas vērtības. Daudzreiz te “labs palīgs” ir vecais labais kredīts. Jo, aizņemoties tuvredzīgi, neizvērtējot savas finansiālās iespējas, daudzi jo daudzi (arī kristieši) ir aizņēmušies ne tikai naudu, bet arī laiku avansā. Un tad, kad būtu iespēja augt un piedzīvot svētīgas lietas kopā ar Jēzu un līdzcilvēkiem, sev par nožēlu cilvēks saka: “Man nav laika, jo jāpelna nauda!” Kāda nauda? Aizņemtā nauda. Mīlie lasītāji, septiņreiz nomēriet, pirms griežat!

Viens no maniem mīļākajiem citātiem par laiku ir šis –

“.....
Cilvēks, kuram
nav laika, ir nelaikis.
(I. Suvajevs)
.....

Visiem cilvēkiem ir dotas 24 stundas diennaktī, bet visu nosaka mūsu prioritātes, spēja plānot laiku un noteikt mērķus. Tātad – vaina nav laika trūkumā, bet prioritātēs. Uzdod jautājumu, kas ir tas galvenais, ko Dievs vēlas realizēt caur mani kā personību? Kuras ir pašas svarīgākās lietas, kam vienmēr jāatrod laiks? Un kuras ir tās lietas, kas “noēd” manu laiku un kuru dēļ nepietiek laika galvenajām?

Nevar būt, ka viss ir steidzams un svarīgs, un darāms tieši šodien. Jānosprauž reāli sasniežami ikdienas mērķi. Cilvēki pārāk bieži viļas gada lielo mērķu nerasniegšanā, jo šie lielie mērķi nemaz nav bijuši iekļauti ikdienas mērķos. Robins Šarma raksta:

“.....
“katra diena ir
dzīve miniatūrā.”
.....

Jo patiesība vien ir, ka dzīve sastāv no dienām, bet rītdiena kādu dienu var arī nepienākt.

Man kā mācītājam ir iespēja diezgan regulāri būt bērēs. Ja Tev ir grūti izkristalizēt, kas ir Tavas prioritātes, sāc ar šīs zemes dzīves

“beigām”, ar savām bērēm. Kādas Tu tās gribētu? Kādi cilvēki lai uz tām atnāk un ko Tu gribētu lai šie cilvēki saka? Lielākoties, kad cilvēks ir tuvu nāvei un viņam ir laiks sagatavoties šim notikumam, tad reti kad tas nožēlo, ka ir par maz strādājis. Lielākoties šī nožēla ir par attiecību nenokārtošanu ar tuvākajiem cilvēkiem – par maz laika pavadīts kopā, palicis nepateikts kāds nozīmīgs vārds, nav lūgta piedošana vai ir nepiedošana sirdī pret kādu.

Mācoties plānot laiku, mums jāsaprot viena svarīga lieta –

“Laika plānošana nav pašmērķis, tas ir rīks, ar ko veidot līdzsvaru mūsu dzīvē”.

Mūsu Radītājs cilvēku radīja harmoniskā vidē. Lai šo harmoniju uzturētu, Viņš deva nedēļas ciklu un īpašu dāvanu – sabata dienu. Ar nožēlu jāatzīst, ka mūsdienų kristietībā arī sabata ievērošana bieži vien ir par darīšanu jeb par to, ko es daru, nevis par to, kā atjaunot harmoniskas attiecības ar Dievu un savu tuvāko un veselīgu attieksmi pret sevi. Lai cik dīvaini tas nebūtu, arī kristieši bieži vien kļūst par darbaholikiem, pat darot labus darbus. Šis paradokss nereti skaidrojams ar to, ka

“cilvēks meklē savu vērtību padarītajā, nevis attiecībās vai vienkārši būšanā.

Ļoti svarīgi ir plānot ne tikai darbus, bet arī atpūtu. Jo uzasināts zāģis daudz efektīvāk veic savas funkcijas. Tāpēc atjaunošanās ir ļoti svarīga. Cilvēki mēdz ļoti rūpīgi plānot karjeru, kalpošanu draudzē, bet, esot ar savu ģimeni, parasti nekādu plānu nav. Katrs ģimenē kaut ko gaida no piektdienas vakara, sestdienas, svētdienas, svētku dienām, bet daudzreiz brīvdienas tā arī pāiet “gaidīšanas režīmā”. Pašas no sevis aug tikai nezāles. Tas ir pašapmāns, ka atpūta pati no sevis saplānosies. ●

1 “Rīta stundai zelts ir mutē”. Nesāc dienu, kamēr tā nav saplānota “uz papīra”.

3 Iemācies pateikt “Nē” nesvarīgākajam un nejusties par to vainīgs.

5 Zelta princips – dzīvo saskaņā ar savām vērtībām. Dari ne tikai to, kas termiņu dēļ deg, bet arī to, kas ir svarīgs, taču nav steidzams, piemēram, piezvani mammai, pastaigājies ar bērnu, velti laiku hobijs.

7 Cieni ne tikai savu, bet arī citu laiku – ja esi apsolījis, ierodies savlaicīgi.

9 Atceries – Tu esi vērtīgs ne tāpēc, ka esi ļoti produktīvs kalpotājs, bet tāpēc vien, ka esi Dieva bērns.

2 Kas ir Tavi laika zagļi? Pieraksti tos vai vismaz izrunā, lai identificētu un tiktū no tiem vaļā. Nelaid “zagļus” savā mājā!

4 Iemācies izmantot plānotāju viedtālrunī, jo fiziskajā plānotājā var nākties daudzkārt pārrakstīt darāmo, savukārt lapiņas var palikt mājās pie ledusskapja vai kaut kur pazust.

6 Plānošanā orientējies ne tikai uz rezultātu, bet arī uz izaugsmi un sadarbību, lai no darba un kalpošanas gūtu prieku un gandarījumu. Iemācies paskatīties uz darbu kā radošu darbnīcu, paturot prātā, ko Jēzus ir darījis Tavā labā. Tā ir motivācija darīt labāko.

8 Atrodi līdzsvaru starp savas enerģijas došanu līdzcīvēkiem un tās atjaunošanu.

Tas, kas man palīdz šajā jomā, ir kāds svarīgs atgādinājums lūgšanas formā, kas jau vairākus gadus atrodas mūsu vannasistabā pie sienas:

“Dievs, palīdzi man pieņemt lietas, kuras es nevaru mainīt, drosmi mainīt lietas, kuras es varu mainīt, un gudrību tās atšķirt.”

Svarīgi atcerēties, ka pat Jēzum, pie kura visu laiku nāca cilvēki ar vajadzībām, bija savs laiks priekš mācekļiem, savs laiks priekš tuviem draugiem un savs laiks divvientulībai kopā ar Tēvu.

Lai gudra laika plānošana un lietošana kļūst par vienu no mūsu kristietības pamatprasmēm, kas atgriež dzīvē harmoniju un dzīvesprieku!

Imants Ģipslis, Rēzeknes un Kārsavas draudzes palīgmācītājs

IEDVESMOJOŠA PIEREDZE

Pateicība ģimenēm, kuras bija labprātīgas pastāstīt, kā pavada Ziemassvētku laiku, un dalīties pārdomās par laika plānošanu!

VALDIS un KRISTA *Tapini*

Jau vairāk nekā pusotru gadu esam izvēlējušies sekot Jēzum, tādēļ mūsu ģimenē ir nedaudz mainījušies arī Ziemassvētku svinēšanas paradumi, pieļaujam, ka turpmāko gadu laikā tie vēl mainīsies.

Uzsvāru liekam uz istā Ziemassvētku stāsta klusu pieminēšanu ģimenes lokā.

Esam norunājuši ģimenē un ar tuvākajiem radniekiem, ka apdāvināti tiek tikai mazie bērni. Mūsdienu Ziemassvētki ir kļuvuši pārlietu komerciāli, bet

mēs no sabiedrības uzliktā sloga esam atteikušies, un tas rada patiesu brīvības sajūtu.

Tā vietā, lai stresā izmeklētu katram ģimenes loceklim dāvanas, mums sanāk iepriecināt kādu, kam tas patiešām nepieciešams.

Svētkus sagaidām ar mājīgas un smaržīgas noskaņas radišanu – mājas rotāšanu, kopīgu piparkūku cepšanu, kartīšu zīmēšanu. Ziemassvētkos noteikti ieplānojam arī baznīcas apmeklēšanu, mājās skan Ziemassvētku dziesmas. Protams, paralēli bērniem katru dienu jāskaidro, ka tas, kā pasaule svin, ne vienmēr saskan ar Patiesību. Mūsu mājās

bērni vairs nepriecājas par Ziemassvētku vecīša dāvanām, bet gan zina, ka par dāvanām jāsaņem Dievam paldies,

jo Dievs ir vecākiem devis iespēju šīs dāvanas dot. Ja Dievs tā gribēs, tad pēc ģimenes kopībā pavadītām svētku vakariņām un svētbriža arī šogad svētku vakaru noslēgsim ar pastaigu pa kluso piejūras mežu. Ceram, ka šogad būs arī jaukais sniega gaišums!

Tā kā diennaktī Dievs mums

ir devis 24 stundas, tad mēs tās saplānojam, rūpīgi izdalot prioritātes. Agrāk brīvajā laikā nodevāmies pārsvarā mājas darbu darīšanai, kas remontējamā privātmājā ar malkas apkuri un dārzu nav mazums, un ar šo modeli darbs vienmēr bija pirmajā vietā – darbā darbs un mājās atkal citi mājas darbi.

Tikai pēdējā laikā esam ieplānojuši vakaros pēc dienas darbiem obligātu brīvo laiku ar bērniem.

Esam pārliecināti, ka, ja Dievs ir devis bērnus, tad pirmais un galvenais mūsu pienākums ir mūsu dēlus audzināt par Dieva vīriem, tāpēc ļoti svarīgi ir veidot ciešas attiecības ar bērniem. Dažkārt, kad uzrodas kāds piedāvājums – papildu darbiņi, haltūras vai kalpošana draudzē, mēs ar vīru rūpīgi izrunājam,

liekam jautājumu lūgšanās Dieva priekšā – vai to varam un kas mums būtu jāziedo, lai to varētu izdarīt.

Katra jauna pienākuma uzņemšanās nozīmē atteikšanos no kaut kā cita. Visa pamatā ir pūles risināt situācijas ar Bībelē dotu principu palīdzību, kā piemēram – ko sēsi, to pļausi; darīt visu Dievam par godu, ne cilvēkiem; paļauties uz Dievu no visas sirds un nepaļauties uz sava prāta gudrību. Visu mūsu mācīšimies noturēt līdzsvaru laika plānošanā pēc Dieva Vārda, tajā pašā laikā cīnoties ar savām iegribām un savu egoismu, kas ne vienmēr sanāk. Mūsu pēdējā laika atziņa, kas ietekmē arī brīvā laika plānošanu –

neskatīties, kā dara citi, bet rīkoties saskaņā ar sirdsapziņu un ticēt, ka notiks Dieva prāts! ●

MĀRTIŅŠ un KRISTĪNE *Graubas*

Ziemassvētku laiks mūsu ģimenē vienmēr bijis īpašs. Gatavojoties svētkiem, izrotājam māju, arvien biežāk cepam piparkūkas, bet radnieku vidū izlozējam, kam šogad gādāsim svētku pārsteigumu. Veidoju arī tādu kā simbolisku Adventes kalendāru, piekarinot istabās pie aizkaru stangām lentītēs iesietus dažādus saldumus ar cipariem, tad no rītiem katrs iet meklēt, atrodot, nogriež un priecājas. Ja kāds aizmirsis par gardumu, pats vainīgs, jo nākamajā rītā, kurš pirmais atrod, var likt savā vēderā.

Svētku dienās mūsu ģimene noteikti brauc ciemos arī pie abiem vecvecākiem, kur pulcējamies ar brāļu ģimenēm un bērniem, baudām svinīgu maltīti. Šajā reizē mums ar vīru ir

“lieliska iespēja, esot nekristiešu vidū, virzīt svētku vakara gaisotni garīgā gultnē, noskaitīt kopā lūgšanu,

līdzdalīt savas liecības. Priecājamies, ka mūsu ģimenes atbalsta kristīgo skatījumu uz Ziemassvētkiem un ka mums nav jāiesaistās kādās senlatviešu blūka vilkšanas vai ķekatu tradīcijās. Vienmēr arī paši pielūdzam, lai Dievs vada un satuvina mūs arvien vairāk tieši garīgajās tēmās.

Tuvojoties svētkiem, Ogres draudzē jau vairākus gadus ir

“tradīcija viesoties Jumpravas internātpamatskolā ar Ziemassvētku priekšnesumu, stāstīt bērniem un arī pedagogiem par Dieva mīlestību,

rādīt filmas, iesaistīt kādos uzdevumos. Šajā pasākumā dalām bērniem ADRAs paciņas un pasceptas piparkūkas, rotātas ar svētku vēlējumiem un Bībeles pantiem. Tas ir viens no pašiem vērtīgākajiem brīžiem visu svētku garumā. Jo īpaši to novērtējam paši un mācām mūsu draudzes bērniem –

“svētības, ko Dievs ir bagātīgi devis mums, mēs varam dot tālāk citiem, kam ir mazāk.

Pēc svētku dievkalpojuma mūsu draudzē norisinās brīnišķīgi sadraudzības brīži kopā ar māsām un brāļiem.

Par laika sadalījumu mūsu ģimenē. Tā kā abi ar vīru strādājam, visvairāk laika ikdienā paņem darbs un nokļūšana turp, atpakaļ. Darba dienu vakari, īpaši tumšajā gada laikā, šķiet

tik īsi kopā būšanai ar bērniem un vienam ar otru,

“ka ar vislielāko nepacietību gaidām brīvdienas – īpašo sabata dienu.

Tad visas darba lietas tiek noliktas malā un mēs varam nākt Dieva priekšā tādi, kādi esam, uzņemt dievišķo enerģiju jaunai nedēļai; gaidām arī svētdienu, kad varam aizbraukt ciemos pie tuvākajiem vai vienkārši atpūsties mājās.

Kam laika nepietiek? Zinot, ka visus pasaules darbus tāpat nepaveiksim, atliek

“dzīvot pēc prioritātēm: Dievs, ģimene, darbs, tad fiziskās aktivitātes (abi ar vīru esam sākuši doties ziemas peldēšanas virzienā), tad palīdzēšana vecākiem un pēcāk, ja atliek laiks, varam pievērsties kādām savām citām interešu lietām.

Kopīgus pasākumus un izbraucienus ģimenē drīzāk teiktu, ka rīkojam spontāni, nevis plānojam. Plānojam tikai tos, kas ir ceļojumi vai draudzes ekskursijas, vai gatavošanās nometnēm.

Par to, vai ko gribētu mainīt vai darīt savādāk mūsu laika plānošanā, viennozīmīgas atbildes nav. Zinām, ka tā, kā ir šobrīd, nebūs vienmēr. Situācijas mainās, bērni izaug, darbu prioritātes un dzīves ritms mainās.

“Galvenais ir pavadīt laiku ar Dievu un katru rītu ielikt visu Viņa rokās,

ļaut Viņam vadīt dienu, laiku, attiecības un saprast pašiem, kur Viņš mūs šodien ved. ●

DAUMANTS un DAINA *Kleimanī*

Mūsu ģimenē gada nogale ir īpašs laiks. Tas ir laiks, kad vairāk piedomājam, kā būt kopā vienam ar otru mūsu mazajā un arī paplašinātajā ģimenē.

Man ar Ziemassvētkiem saistās vismīļākās bērniības atmiņas. Manā ģimenē, lai vai kā gāja visa gada laikā, Ziemassvētkos centāmies būt kopā. Dedzām eglē sveces kopā, ēdām kopā un dziedājām kopām. Man kā bērnam tas iedeva drošības un piederības izjūtu. Kopš sevi atceros, šis laiks ir bijis koncertu un pasākumu pilns, pārsvarā dāvinot svētkus citiem. Šodien esmu atskārtusi, ka tieši tā arī man šo laiku patīk pavadīt visvairāk – organizējot un piedaloties koncertos, pasākumos, un radot svētkus savā mājā, ģimenē. Jo svētki neradīsies tāpat vien! Tie ir jārada mums pašiem!

Esam daudz vērtējuši un domājuši, ko mums “atmest” un ko “paturēt”, cik un ko ienest mūsmājās. Jo ne viss mums der! Šogad rotāsim māju, brauksim uz mežu pakaļ eglei un rotāsim arī to. Tas mums būs īpašs process.

“ Katrs rotājums mūsu eglē simbolizēs kādu pateicību, ko Dievs mums ļāvis šogad piedzīvot.

Būsim kopā ar sev mīliem cilvēkiem, spēlēsim spēles, dziedāsim un kopā ar bērniem arī dejosim. Katrs stāstīsim par šī gada nozīmīgākajiem brīžiem,

pateiksimies par tiem, dāvināsim viens otram sevi un arī kādu “nieku”.

“ Ir bijuši gadi, kad Daumants pārgērbjas par “Austrumu gudro” un dod dāvanas bērniem, uzsverot vislielāko dāvanu – Jēzu, kas mums dāvāts.

Lai arī man gribētos paskaidrot katru lietu, kāpēc izvēlamies darīt tieši tā, tam būtu vajadzīgs daudz lielāks žurnāla atvērums.

Saistībā ar Ziemassvētkiem – man īsti nepatīk iet pa veikaliem un meklēt dāvanas, cenšos no tā izvairīties. Daudz nozīmīgāk šķiet ieguldīt tajā, kā pavadīt šo laiku, kā nodrošināt, ka patiesi satiekamies viens ar otru, ieskatāmies viens otram acīs, novērtējam viens otru un patiesi “aiznesam” līdz bērniem un radniekiem ziņu par Jēzu!

Bērni šajā laikā tik ātri pierod pie dāvanām, pierod, ka viņiem kas būs, viņi gaida. Mums arī patīk viņus iepriecināt, un to vajag, tomēr

“ man kā mammai gribētos atrast veidu, kā “nodot” ziņu, ka svētīgāka par ņemšanu ir došana.

Lielākais ir mūsu piemērs! Tā kā es vairāk “dodu” ar savu radošumu, ar to, ka iepriecinu ar dziesmu, ar

pasākumu. Viņi to vēl īsti nesaprot. Tas, ko man gribētos viņiem ierādīt, ka ir arī citi veidi – palīdzēt praktiski, dot dāvanu tiem, kuriem trūkst,

“ atdot ko sev dārgu, lai parādītu, cik svarīgi ir “nepieķerties mantai”.

Jēzus atstāja Debesu bagātības, Kēniņa troni, Viņš atdeva visu. Bērniem bieži ir grūti dalīties, dot no sava otram. Un ne jau tikai bērniem, arī mums – vecākiem. Tas ir tas, ko es vēl vēlētos spilgtāk atklāt un parādīt!

Kopumā, pārdomājot laika plānošanu, jāsaka, ka mūsu ģimenes ikdiena ir diezgan saplānota. Tā kā esam trīs bērnu ģimene, kur jaunākais vēl ir tikai zīdaiņš, tad spontānām idejām vairs neesam tik elastīgi, jo ieplānot laiku un atrast enerģiju kam papildus ir samērā liels izaicinājums. Priecājamies, ka mums izdodas

“ vismaz 3 darbdienu vakarus nedēļā veltīt atsevišķu laiku zēniem – Jonatānam un Āronam – pusstundas vai stundas garumā.

Populārākās aktivitātes: vienkārši daužīšanās vai kāda galda spēle. Neatņemama sastāvdaļa ir ikvakara lūgšana pie gultas ar katru bērnu atsevišķi un, apmēram pusē no gadījumiem (jo citreiz nogurums uzvar), arī kādas grāmatas lasīšana. Svētdienas ir tās dienas, kad lielākoties plānojam pavadīt laiku tikai ar ģimeni izbraucienos pie dabas, ciemos u. tml. Divos darbdienu vakaros esmu mazajās grupās.

“ Mērķis ir, lai tētis būtu projām no mājas tikai vienu darbdienas vakaru,

bet nereti ziemā sanāk arī vairāk. Cenšos dot iespēju sievai apmeklēt kādu koncertu vai ar kalpošanu saistītu pasākumu. Gribētos vairāk piestrādāt pie kopīgiem un biežākiem svētbrīžiem, jo pašlaik tie parasti ir tikai piektdienas vakarā. Bija laiks, kad tie bija katru vakaru. Mums mājās ir tāds septiņzūburu svečturis, un katru vakaru svētbrīdī iededzinājam tur vienu sveci, līdz sabata vakarā dega visas septiņas. Mūsu prioritāte ir ģimene, pārējais tiek pakārtots, tomēr zinām, ka gribētos vairāk brīžu divatā. Nereti, ja nav bijis laika parunāt, sarunām veltām kādu nakts stundu. ●

MĀRIS un RASA *Melngalvi*

Mūsu ģimenē Ziemassvētku laiks tiek aizvadīts dažādi, bet visbiežāk mēs to pavadām kopā ar vīra radiem, kad tuvākie radi ar ģimenēm ciemojas pie mums. Tā ir brīnišķīga kopā būšana tādā sastāvā tieši Ziemassvētku laikā. Tā kā vīram ir arī radi, kas nedzīvo Latvijā, tad ar tiem mēs šajā kopā būšanas vakarā sazināties ar skaipu palīdzību, un tad visi var parunāties, kā arī

“**bērni (gan ārzemju radu, gan mūsu Latvijas bērni) sniedz nelielus muzikālus priekšnesumus mums visiem.**”

Draudzē mēs kā viena liela ģimene pēc sabata (ap Ziemassvētku laiku) dievkalpojuma pulcējamies uz kopīgu mielastu un sadraudzību, kur visi klātesošie tiek iesaistīti dažādās

aktivitātēs.

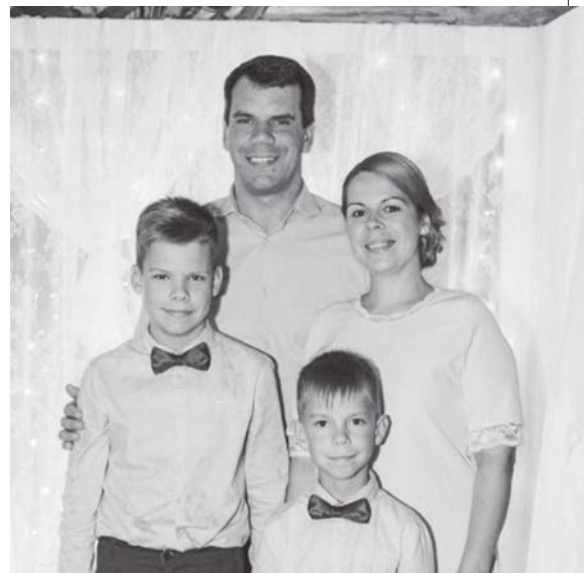
Sabiedrībā – šogad ir doma (kopā ar draudzes bērniem)

“**apciemot seniorus pansionātā ar draudzes bērnu gatavotām dāvanām,**”

pašu kopīgi ceptajām un rotātajām piparkūkām, kā arī iepriecināt šos cilvēkus ar dziesmām, instrumentu skaņām. Gribētos, lai tā mums izveidojas kā tradīcija.

Kam visvairāk sanāk veltīt laiku? Ikdienā tās ir rūpes par ģimeni, un sabatos – draudze.

Kam pietrūkst laika? Dieva vārda garīgajai izpētei. Kāpēc? Jo ikdienas rūpes ir pārāk daudz pārņēmušas mūsu prātus, mūsu domas. Gribētos sakārtot dienas plānojumu savādāk, lai pietiek laika regulāriem rīta un

vakara svētkiem.

“**Vairāk gribētos turpināt kādreiz aizsāktos tik jaukos svētkus kopā visai ģimenei.**”

Paldies par uzaicinājumu uzrakstīt savu pieredzi un pārdomas! Tas mūsu ģimenei palīdzēja pārdomāt, paanalizēt un izvērtēt svarīgāko mūsu dzīvē, ikdienā, un ticu, ka ar Debesu Tēva palīdzību kopīgi spēsim atkal piepildīt savas ģimenes stiprās ilgas garīgajā dzīvē! ●

Elena Vaita PAR ZIEMASSVĒTKIEM UN SVĒTKU EGLI

“Nāk Ziemassvētki!” šie vārdi atskan visā pasaulē no austrumiem līdz rietumiem un no ziemeļiem līdz dienvidiem. Jauniešiem, pieaugušiem cilvēkiem un pat gados veciem tas ir liels liksmības un prieka laiks. [...] **To iespējams izmantot ļoti labiem nolūkiem.** [...] Strauji tuvojas brīvdienas ar savām dāvanu apmaiņām, un veci un jauni nopietni domā, ko viņi varētu dāvēt saviem draugiem kā atceres un labvēlības zīmi. Ir patīkami saņemt dāvanas, kaut arī pavisam mazas, no tiem, kurus mēs mīlam. Tās pierāda, ka neesam aizmirsti, un saista mūs vēl ciešāk kopā. **Ir pareizi savstarpēji apmainīties ar mīlestības un atceres veltēm, ja netiek aizmirsts mūsu labākais draugs Dievs. Dāvanas vajadzētu meklēt tādas, kas saņēmējam būtu patiesi noderīgas.** Es ieteiktu grāmatas, kas palīdzētu izprast Dieva Vārdu vai vairotu mīlestību uz Bībeles priekšrakstiem. [...] Brāļi un māsas, domājot par dāvanām,

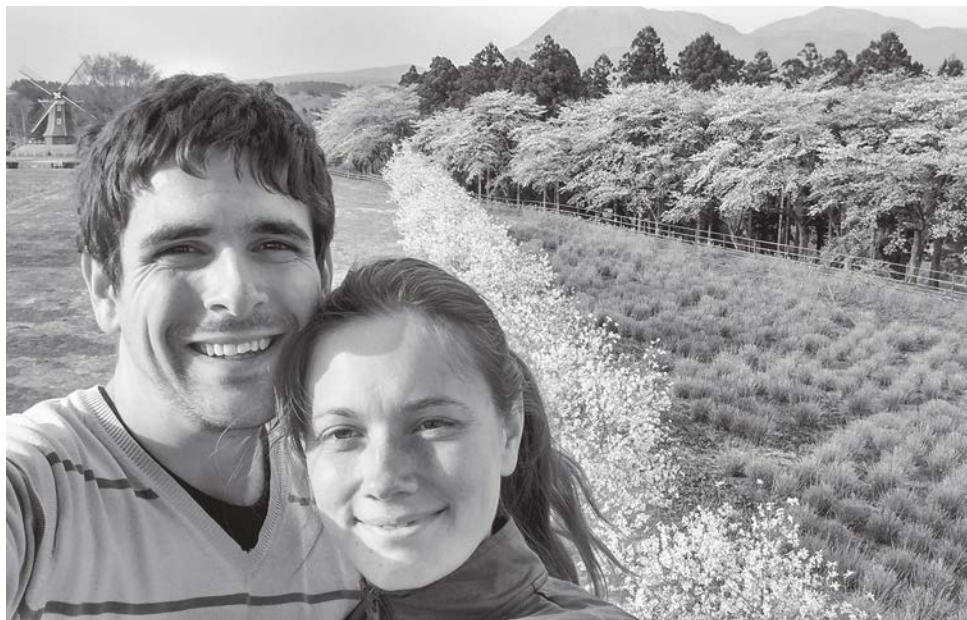
ar ko savstarpēji vienam otru apveltīt, es vēlos pieminēt mūsu Debesu Draugu, lai jūs neaizmirstu Viņa prasības. Vai Viņš nepriecātos, redzot, ka mēs neesam Viņu aizmirsuši? [...] **Vai arī mūsu Debesu Labvēlim nevajadzētu pasniegt pateicības un mīlestības apliecinājumus?** Nāciet, brāļi un māsas, un, saskaņā ar savām iespējām, pienesiet ziedojumus Dievam. Dziediet Viņam savās sirdīs, un lai jūsu lūpas slavē Kungu. [...]

Dievam ļoti patīktu, ja Ziemassvētkos ikkatram lūgšanas namam būtu sava Ziemassvētku eglīte, uz kurām tad pakārtu lielus un mazus ziedojumus šo lūgšanas namu vajadzībām. [...] Koks var būt tik augsts un tā zari tik plati, kā tas vislabāk atbilstu attiecīgajam gadījumam; bet tā zarus vajadzētu apkraut ar jūsu labdarības zelta un sudraba augļiem, pienesot to kā jūsu Ziemassvētku dāvanu Viņam. [...] Ar ziedojumiem apkrauts koks nav nekas grēcīgs. [...] Lai Debesu grāmatās tiek ieviests pārskats par tādiem Ziemassvētkiem, kādi nekad nav bijuši šo dāvinājumu labā, kurus pienesīs Dieva darba atbalstīšanai un Viņa valsts uzcelšanai. ●

(Elena Vaita. Adventistu māja. 77. nod. Ziemassvētki)

Izdzirdot vārdu "misionārs", pirmie, kas ienāk prātā, ir **KATRĪNA UN KRIŠTIANU DE ALMEIDAS-SEKEIRAS** – viņu vienkāršība, sirsnība, spēja skatīties augstāk un meklēt Kunga prātu. Pagājušajā gadā viņi devās misijā uz Japānu, kur gadu kalpoja maizes ceptuvē, bet šobrīd meklē iespējas, kā turpināt pilna laika kalpošanu šeit pat, Latvijā.

Tāpēc eita un darait par mācekļiem...

Kas ir īsts misionārs?

Krišs: Es ticu, ka īsts misionārs ir tāds, kurš dara visu, lai saprastu un piepildītu Dieva prātu savā dzīvē, un pieliek pūles, lai īstenotu atbildīgo uzdevumu, kas atrodams Mateja 28:19 "Tāpēc eita un darait par mācekļiem visas tautas, tās kristīdami Tēva, Dēla un Svētā Gara Vārdā".

Kā jūs kļūvat par misionāriem?

Krišs: Es ticu, ka ikviens kristietis automātiski ir aicināts būt misionārs, bet es nedomāju, ka tā ir apmierinoša atbilde. Vienkārša atbilde ir: es gribēju pārliecināties, ka ieguldu 100% sava laika, vedot cilvēkus pie Jēzus. Tu vari būt Dieva misionārs visur, kur atrodi, neatkarīgi no tā, ko dari.

Kāpēc devāties tieši uz Japānu?

Krišs: Es gribēju doties uz Japānu kopš astoņu gadu vecuma, vēl jo vairāk, kad pēdējos gados uzzināju par tur esošajām misijas iespējām. Biju ļoti ieinteresēts japāņu kultūrā un valodā, taču gandrīz jau atmetu šo sapni, līdz tikai divas nedēļas pirms mūsu kāzām man piezvanīja sens draugs.

Katrīna: Zināju par Kriša sapni doties uz Japānu un jau agri sapratu, ka man jābūt gatavai doties līdzī, ja izvēlētos būt ar viņu kopā. Kad nāca piedāvājums, mēs to nopietni apsvēram. Tas

noteikti nebija ne ērtākais, ne vienkāršākais, ne vieglākais ceļš. Tomēr jutu, ka šis būs izaugsmes pilns ceļš, iespēja būt pilna laika kalpošanā.

Kāda ir japāņu kultūra? Kā tā atšķiras no latviešu vai portugāļu mentalitātes?

Krišs: Japāņiem ļoti rūp viņu darbību ietekme uz sabiedrību kopumā. Visam, ko dara tipisks japānis, ir mērķis uzlabot sabiedrību, kurā viņš dzīvo. Tas ir ļoti slavējami. Diemžēl šī iemesla dēļ japāņi tik ļoti nevērtē individualitāti, var kļūt depresīvi un pārstrādāties. Tajā pašā laikā viņi ir ļoti organizēti un ļoti pieklājīgi. Visas šīs lietas ir stipri pretējas portugāļiem.

Katrīna: Japānā liela nozīme ir tieši vietējai sabiedrībai. Pat medicīniskas problēmas gadījumā labprātāk zvanītu kaimiņam pēc palīdzības nokļūt slimnīcā nekā ātrajai palīdzībai.

Ko jūs tur darījāt?

Katrīna: Mēs strādājām maiznīcā, mums abi patika darboties praktiski. Klienti, pircēji bieži sazinājās ar maiznīcu. Arī, ejot pārgājienā kalnos, varēja ar vairākiem cilvēkiem runāt, pastāstīt, ko darām un kāpēc. Vēl mēs ar kolēģiem organizējām bērnu vasaras nometni. Lielākā

daļa bērnu nebija no draudzes. Palīdzējām kulinārijas klasē, stāstījām lekcijas par veselīgu dzīvesveidu, garīgo veselību vietējās draudzēs. Palīdzējām veidot video materiālus ar veselīgām un garšīgām receptēm, lekcijas par veselības tēmām un garīgiem tematiem.

Kas bija iedvesmojošākie cilvēki, kurus satikāt?

Krišs: Visi japāņi mani pārsteidza ar to, cik centīgi viņi ir visā, ko dara. Īpašu iespaidu uz mani atstāja pāris, kuru es un mana sieva apciemojām katru nedēļu. Viņiem piederēja mazs veikals, kas bija viņu bizness. Viņi bija ļoti draudzīgi un dāsni pret mums. Šis kungs angļiski runāja ļoti labi un bija ļoti ieinteresēts latviešu kultūrā. Lūdziet par viņiem! Viņi šobrīd kontaktējas ar kādu mūsu draugu no draudzes.

Padalieties ar kādu liecību vai piedzīvojumu stāstu, kurā Dievs īpaši vadījis!

Katrīna: Viens jauns cilvēks atbrauca uz maiznīcu iegādāties maizi (maizes ceptuvē mēs to

 Es gribēju pārliecināties, ka ieguldu 100% sava laika, vedot cilvēkus pie Jēzus.

nepārdodam, bet piegādājam veikaliem vai pēc privāta pasūtījuma). Mūsu kolēģi sāka runāt ar viņu, uzaicināja uz dievkalpojumu. Viņš atnāca, sāka uzdot daudz jautājumus. Pat vienu nedēļu mums palīdzēja maizes ceptuvē. Viņš joprojām regulāri apmeklē draudzi un ir aktīvs. Draudze, kuru apmeklējam, bija maza, bet redzējām Dieva darbību arī tur. Kādā Sabata rītā sabatskolas laikā dievnamā ienāca un apsēdās sieviete. Kāds pie viņas piegāja un sāka runāt. Viņa bija meklējusi Dievu, patiesību, bet neviena draudze līdz šim viņu neapmierināja. Internetā viņa atrada mūsu dievnamu un video materiālus par garīgām tēmām, kas viņu pārliecināja. Viņa sāka Bībeles studijas un pēc pus gada kristījās. Viņas kristību diena bija ļoti īpaša – solītā taifūna vietā spīdēja saule. Šajās kristībās jutos kā kāzās – pat asaras sarīses acīs, redzot šo dziļo nodošanos, patieso, dedzīgo mīlestību pret Dievu un vēlmi glābt līdzcilvēkus. Mūsu pēdējā Sabatā Japānā viņa atveda draudzeni, kas jau zināja, ka grib tik kristīta šai draudzē.

Krištianu: Kungs vadīja no mirkļa, kad izlēmām doties, līdz mirklim, kad nolaidāmies atpakaļ Rīgā. Mums nekad nekā netrūka, Dievs rūpējās arī par mūsu veselību. Mēs pat redzējām savu pūliņu augļus, kaut tos nemaz necerēju ieraudzīt Japānā – caur mūsu vienkāršo darbu ceptuvē divi cilvēki tika vadīti uz draudzi, viens jau ir kristīts. Lūdziet arī par viņiem, viņu vārdi ir Takahaši un Kubota.

Kas bija jūsu lielākie izaicinājumi?

Krištianu: Japānā ir ļoti grūti iegūt draugus. Japāņi labprātāk

iedraudzējas ar cilvēkiem, ar kuriem kopā ir vienā interešu lokā – skola, darbs, kaimiņi, klubi; ārpus tā ir grūti veidot attiecības. Mēs arī nevarējām tekoši runāt viņu valodā.

Katrīna: Viens no izaicinājumiem bija veselība. Lielā mērā tā uzlabojās, taču viena problēma tomēr neuzlabojās, un bija nepieciešama operācija. Man tas likās absolūti neiespējami – nevarēju taču brīvi sarunāties japāņu valodā, tas ir dārgi, un kuram gan gribas operāciju? Nolēmu to uzticēt Dievam – ja Viņš redz, ka lielāka svētība ir doties uz operāciju, nolēmu, ka iešu. Dievs to darīja par ļoti īpašu pieredzi. Tas satuvināja ar daudziem cilvēkiem. Iedraudzējos ar savu ārstējošo ārsti. Pēc operācijas man piedāvāja neauglības ārstēšanu, jo bijām ar šo problēmu saskārušies. Man veica gandrīz visus iespējamus testus, bieži apmeklēju klīniku, iepazīnāties ar visām iespējām. Nolēmām, cik tālu esam gatavi iet ar medicīnisku iejaukšanos. Kad šī robeža bija sasniegta, bija jāpieņem smags lēmums – iet tālāk vai apstāties un atstāt visu tikai Dieva ziņā. Neauglība ir tumša un grūta vieta, kur atrasties. Es to nekad pat neiedomājos, līdz pati “nenogaršoju”. Pēc kāda laika Dievs man lika sirdi domu – atrast vēl cilvēkus, kas iet cauri neauglības ielejai, un veidot vietu, kur varam dalīties, stiprināt viena otru, kopā raudāt, meklēt Dieva plānu mūsu dzīvei, mācīties no Dieva vārda, arī no tiem pāriem Bībelē, kas gājuši cauri neauglībai. Atgriežoties Latvijā, biju pārsteigta, cik ātri Dievs atver visas vajadzīgās durvis. Jau 29. oktobrī bija pirmā tikšanās atbalsta grupā “Brīvais klēpis”. Es

Pāvils
atgriezta cilvēkus,
taisot teltis.
Mēs atgriežām
cilvēkus, cepot
maizi.

esmu ļoti pateicīga un priecājos par visu piedzīvoto, jo mūsu Debesu Tēvs visu vērs par svētību.

Kāds ir jūsu personīgais ieguvums tam, ka devāties uz Japānu?

Krištianu: Es ticu, ka spēru lielu soli uz priekšu, lai saprastu, kāda ir Dieva griba manai dzīvei uz Zemes. Maiznīcas menedžera darbs man šajā ziņā palīdzēja. Varēju ieraudzīt, ka bizness un kalpošana, kā Elena Vaita saka, ir cieši saistīti. Es daudz iemācījos par savām stiprajām un vājajām pusēm, iemācījos kļūt daudz organizētāks, centīgāks, produktīvāks un vairāk uzticēties Dievam.

Kādi ir jūsu turpmākie plāni?

Krištianu: Gribu turpināt attīstīt ideju par ilgtspējīgu biznesa kalpošanu. Pāvils atgriezta cilvēkus, taisot teltis. Mēs atgriežām cilvēkus, cepot maizi (valdieši darīja to pašu). Gribu iedrošināt citus draudzes locekļus izmantot savas prasmes, lai attīstītu šādus uzņēmumus. Viena ideja ir mācīt valodas, tādējādi iegūstot kontaktus. Ja tas nestrādās, turpināšu meklēt citas biznesa kalpošanas iespējas. Ticu, ka tas ir Dieva aicinājums man. Mēs gribam palikt Latvijā, lai to darītu. ●

Interviju sagatavoja Jana Jansone

Mājupceļš VĒTRĀ

Sveiks, draugs!

Šoreiz aicinām tevi pievienoties aizraujošā stāstā līdzī Markam, Elzai, Kerolai un viņu skolotājam, vērojot, kā viņi paveiks garo ceļu mājup, kad ārā ir milzīga sniega vētra! Pēc stāstiņa vari pārdomāt jautājumus, pastāstīt tos savā ģimenē, kā arī lasīt, ko Tev iesaka citi pusaudži un kādi ir bijuši viņu piedzīvojumi ar Dievu!

Aukstajā vējā aiz loga tikko sāka virpuļot pirmās sniegpārslas, kad skolas zvans sauca bērnus no starpbrīža doties iekšā. Garais starpbrīdis nekad nav licies pietiekami garš, bet tad, kad beidzot sagaidīts pirmais sniegs, domāt par matemātiku un vēsturi ir vēl grūtāk.

Pamazām un negribīgi bērni atgriezās solos. Bija vēsi, pat dzelzs kamīniņš, kas kūrās klases aizmugurē, nespēja vēsumu uzveikt.

Pēc brīža skolotāja aizvēra grāmatas un nemierīgi paskatījās ārā. Virpuļošais sniegs asi sitās loga rūtīs. Maigās sniegpārslas, kas sāka krist starpbrīža laikā, nu bija pārvērtušās baltā sniega sienā. Pavērusies bērnus, skolotāja teica: „Vētra ir pieņēmusies spēkā, es jūs tagad atlaižu no stundām, un jums ātri jāsteidzas mājās, tikai neaizmirstiet

cepures un dūraiņus!”

Pavisam drīz mazā draudzes skola bija tukša. Skolotāja izdzēsa uguni kamīnā, izslēdza pēdējās gaismas un aizslēdza skolas durvis. Ārā viņu gaidīja Elza, Kerola un Marks Haneji. Skolotāja dzīvoja Haneju mājās. Katru dienu viņa ar Haneju ģimenes auto brauca uz skolu un veda Elzu, Kerolu un viņu vecāko brālēnu Marku.

Viņi jau grasījās doties, kad, cīnīdamies caur sniega puteni, parādījās Haneja kungs. Viņš bija nācis septiņas garas jūdzes, lai pārliecinātos, ka bērni un viņu skolotāja droši sasniedz mājas. Šoreiz pie stūres sēdās viņš. Vecā automašīna šķaudīja un klepoja, brīžiem šķita, ka vējš to nopūtīs no ceļa. Sniega kupenas ātri aizpildīja izbraitās bedres un sāka krāties kaudzēs uz lielceļa.

Pēkšņi otrpus kalnam parādījās divu automašīnu gaismas. Pretimbraucēji tuvojās ļoti ātri, turklāt viens

no tiem – pa to pašu joslu, kurā atradās ģimenes auto. Lai izvairītos no neizbēgamās sadursmes, tēvs pagriezās stūri, un vecā automašīna iegrima sniega aizpūstā grāvī. Pārliecinājies, ka neviens nav cietis, tēvs izkāpa no auto un pasauca Marku. Abi nosprieda, ka centīsies atrakt auto riteņus no sniega un mēģinās to iedarbināt. Tikmēr meitenes un skolotāja izlēma doties mājup kājām. Virzoties prom pa ceļu cauri kupenām, mazā grupiņa izskatījās neaizsargāta un vientuļa. Drīz Kerola no noguruma un aukstuma sāka raudāt, taču asaras sasala uz viņas vaigiem tikpat ātri, cik nobira.

Skolotāja apstājās. “Mums jālūdz palīdzība Dievam,” viņa teica. Un sniega vētrā noliektām galvām viņas sauca uz Dievu pēc palīdzības.

„Lūdzu, Dievs, sūti mūsu sargeņģelus,” lūdza Elza. Vecāmāte bija meitenei teikusi, ka viņas sargeņģelis to vienmēr pasargās, un Elzai šķita, ka tagad ir īstais brīdis, kad šī apsardzība vajadzīga.

“Vecāmāte bija meitenei teikusi, ka viņas sargeņģelis to vienmēr pasargās, un Elzai šķita, ka tagad ir īstais brīdis, kad šī apsardzība vajadzīga.”

“Elza nosēdās aiz šofera un teica: „Es parādīšu, kurp jābrauc.” Taču svešais, mazliet pagriezies uz viņas pusi, laipni atteica, ka zinot ceļu.

Pa ceļu tuvojās kāda automašīna. Pavilkusi Elzu malā, skolotāja pacēla Kerolu uz rokām, lai palaistu auto garām, taču tas, piebraucis gluži blakus, apstājās. Pie stūres sēdošais svešinieks nolaida loga stiklu un piedāvāja aizvest viņas mājas. Skolotāja un meitenes priecīgas pieņēma piedāvājumu, juzdamās laimīgas arī par to, ka tikušas siltumā.

Elza nosēdās aiz šofera un teica: „Es parādīšu, kurp jābrauc.” Taču svešais, mazliet pagriezies uz viņas pusi, laipni atteica, ka zinot ceļu. Meitene atlaidās auto sēdekli, siltums un vieglā šūpošanās drīz vien viņu iemidzināja. Elza

pamodās tikai tad, kad viņai seņā iespīdēja kaimiņu mājas gaismas. Vētra bija norimusi. Meitene vēroja, kā automašīna iegriežas tieši viņu piebraucamajā ceļā, tā virzījās uz priekšu, šķiet, bez jebkādas piepūles un apstājās pie paša lieveņa.

Skolotāja un Elza izkāpa, bet aizmigušo Kerolu šoferis izcēla no auto un aiznesa līdz namdurvīm. Noraidījis uzaicinājumu ienākt mājās, viņš atgriezās savā auto.

Māja un vakariņas bija ļoti gaidītas. Viņus apraudzīt bija iegriezusies kaimiņu ģimene, visiem ļoti interesēja, kas tas par svešinieku, jo neviens nevarēja atcerēties, ka būtu to agrāk redzējis.

Pēc vakariņām tēvs izgāja pagalmā, lai paraudzītos, vai viss ir kārtībā. Te pēkšņi ģimene dzirdēja no piebraucamā ceļa tēva saucienu. Visi skrēja skatīties, kas noticis. Tur viņu priekšā stiepās automašīnas riepu pēdas, kas veda tikai vienā virzienā – līdz durvīm. Aizbraukšanas pēdu

nebija. Ar kabatas lukturišiem rokā visa ģimene rūpīgi izpētīja automašīnas riepu pēdas visā piebraucamā ceļa garumā. Izskatījās tā, it kā šoferis ar visu auto būtu pacēlies spārnos un aizlidojis.

„Tikai eņģelis varētu paveikt ko tādu,” domīgi noteica tēvs.

„Mans sargeņģelis!” iedomājās Elza. „Es lūdzu Dievu, lai Viņš to atsūta, un eņģelis atnāca. Man noteikti jāatceras, kā viņš izskatās, lai atpazītu viņu nākošreiz.”

Ģimene atgriezās mājā. Elza ieritinājās tēva lielajā gultā. Ārā ziemas vējš turpināja iesākt darbu un aizputināja atstātās pēdas. Vai tās bija atstājusi parasta automašīna, vai arī tās bija eņģeļa pēdas? Kas to tagad varētu pateikt? Kāds Bībeles pants rosījās meitenes miegainajā prātā: „Daži cilvēki savos namos ir uzņēmuši eņģeļus.”

(Ebrejiem 13:2)

“Tā Kunga eņģelis apmetas ap tiem, kas Viņu bīstas, un tos izglābj.”

- Bībele, Psalmi 34:8

PĀRDOMĀ IZLASĪTO:

Vai tu arī esi domājis par to, ka tev ir savs sargeņģelis? Centies atcerēties kādu reizi, kad viņš tevi pasargājis!

2 Uzraksti to uz lapiņas un novieto redzamā vietā kā atgādinājumu lūgšanā par to pateikties Dievam!

PIEREDZES STĀSTI:

Vai Dievs palīdz grūtībās vēl joprojām?

VISPRECĪZĀKAIS MODINĀTĀJS

Kādu vakaru es jutu pamudinājumu nākamās dienas rītā pirms skolas atsākt savus rīta svētbrīžus, jo kādu ilgāku laiku nevarēju pamosties no rītiem, tādēļ, ka vakaros vēlu gāju gulēt mācību dēļ. Kad pienāca vakars, es lūdzu Dievam, lai Viņš mani pamodina pirms modinātāja.

Nākamajā rītā es pamodos tieši 5 minūtes pirms modinātāja zvanišanas! Man bija svētbrīdis, un visu atlikušo dienu jutos ļoti savīļņots par to, kā Dievs uzklausīja manu lūgšanu, pamodināja mani pirms modinātāja. Esmu sapratis, ka šie rīta svētbrīži ļoti izmaina mani un manu attieksmi pret Bībeli. Es iedrošinu arī tevi katru rītu lūgt Dievu, lai Viņš tevi modina un lai tu vari pabūt kādu laiku kopā ar Viņu un pērtīt Dieva Vārdu, kas patiesībā ir interesanti un mainīs tavu dienu!

/Konrāds, 14 gadi/

LIELAIS ĀRSTS

Kādā no piektdienas vakariem, kad pārnācu mājās, jutos nogurusi pēc smagās mācību nedēļas. Piektdienas vakarā kopā ar ģimeni sagaidām Sabatu, paēdam vakariņas un izlasām kaut ko no Bībeles vai kādas citas grāmatas.

Sestdienas rītā pamostoties, sapratu, ka nejutos labi, bet es tomēr ļoti gribēju braukt uz Baznīcu. Beigu beigās vecāki un māsas mani pierunāja nebraukt. Nesapratu, kāpēc tam tā jānotiek. Nolēmu, ka laiku, kamēr ģimene ir dievnāmā, pavadīšu divatā ar Dievu. Kad vecāki atbrauca mājās, jutos piepildīta, jo biju pavadījusi laiku ar Dievu; tas savā veidā mani izārstēja – jau vakarā jutos daudz labāk un svētdienas rītā biju pavisam vesela, un varēju sākt nākamo darba nedēļu ar prieku! “Tu Ciānas tauta, kas dzīvo Jeruzālemē, tev nebūs vienmēr raudāt, Viņš tev būs žēlīgs, kad tu Viņu piesauksi. Kad Viņš dzirdēs tavu balsi, Viņš tev atbildēs.” (Jesajas 30:19)

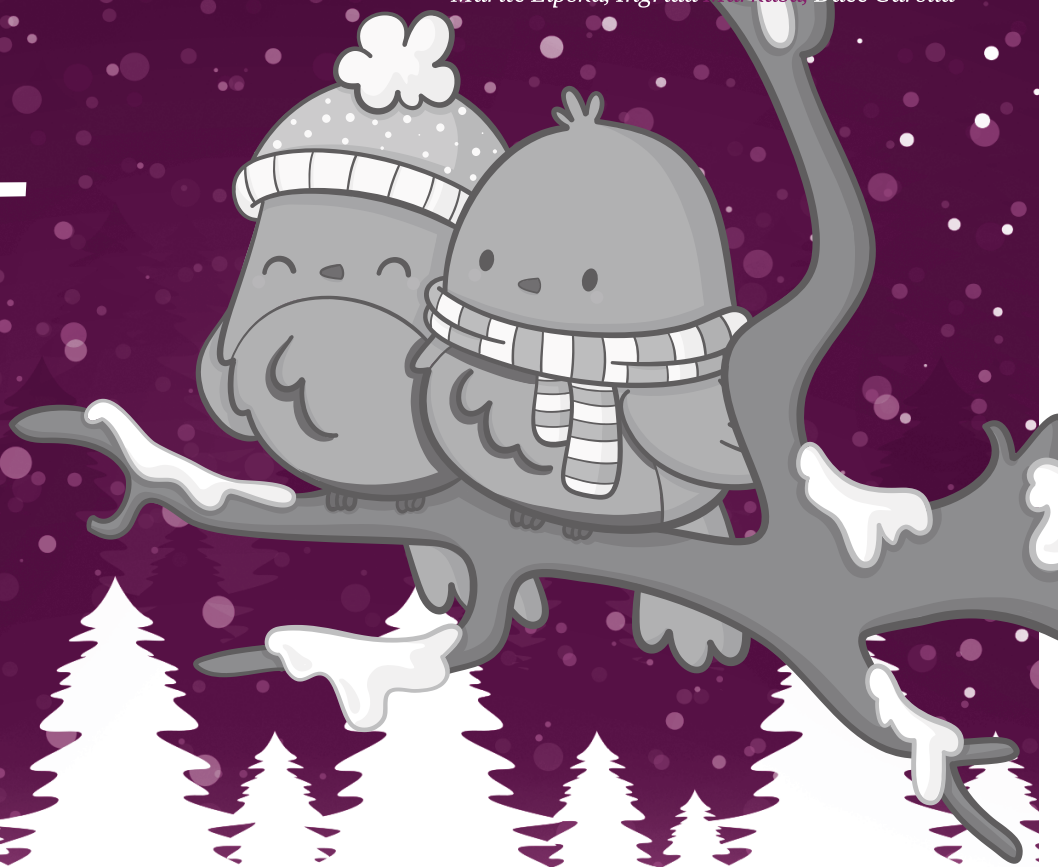
/Junita, 15 gadi/

UZDEVUMS TEV:

Šajā nedēļā izvēlies vienu rītu, ko iesāksi kopā ar Dievu – izlasot dažus pantus no Bībeles vai rīta sveiciens. Vari lūgt arī, lai Dievs tevi pamodina!

Ziemas- svētku laikā

Krā: Krū, ko tu dari? Atkal skaiti naudu?

Krū: Nu jā! Jāpērk visiem Ziemassvētku dāvanas, bet naudas pavisam maz.

Krā: Es arī esmu galīgi iztērējusies. Mums, bērniem, ir daudz grūtāk sarūpēt citiem dāvanas, jo mums taču nav naudiņas!

Krū: Jā, nav nevienas algas dienas. Esam tādi mazi nabadziņi. Mums nav ar ko dalīties.

Mamma: Nav taisnība, bērni. Jūs esat lieli bagātņieki. Jums, tāpat kā pieaugušajiem, pieder liela bagātība.

Krū: Kāpēc es par to uzzinu tikai tagad?

Krā: Kas tā ir par bagātību?

Mamma: Šī bagātība ir – laiks. Katru rītu DIEVS mums dāvina 86400 sekundes, 1440 minūtes, 24 stundas: “Lūdzu, tērējiet svētīgi un gudri!” Lūk, kāda bagātība!

Krā: Es tiešām priecājos par katru jaunu dieniņu, bet nesaprotu, kā laiku var kādam uzdāvināt?

Krū: To taču nevar iesaiņot kastītē kā dāvanu!

Mamma: Un tomēr – laiks ir lieliska dāvana, kuru varam dāvināt citiem. Dažkārt laiks ir daudz vērtīgāks par naudu. Atcerieties vasaru, kad visi kopā apciemojām vecmāmiņu! Kopā cepām pīrākus, devāmies pastaigās pa mežu, uz ezeru, mākoņos meklējām dažādas dzīvnieku figūras, vakarā kopā minējām krustvārdu mīklas. Mēs toreiz viņai neko neuzdāvinājām, vienkārši bijām ar viņu kopā.

Krū: Tas bija ļoti foršs laiciņš! Īpaši tā mākoņu būšana.

Krā: Vecmāmiņa toreiz bija tik priecīga!

Krū: Jā, atceros, kad devāmies projām, viņa teica: “Paldies, jums, mīlie! Šis man bija ļoti laimīgs laiks! Labākā dāvana, kāda var būt!”

Mamma: Tāpēc ir labi savu laiku piepildīt ar vērtīgu saturu. Katra diena ir kā trauciņš, piebērts pilns ar sekundēm, minūtēm, stundām. Tās var izkaisīt pa tukšo un atpakaļ vairs nekad nedabūt, bet var arī izlietot ļoti gudri – par svētību un prieku citiem.

Krū: Es negribu neko izkaisīt un pazaudēt! Kur nu vēl savas bagātības!

Krā: Tikai – kā lai to izdara?

Mamma: Bībelē ir rakstīts, ka visam šajā pasaulē un katra dzīvī ir savs noteikts laiks. Savs laiks piedzimt, mācīties, draudzēties, priecāties, bēdāties...

Krā: Arī JĒZUS piedzima tad, kad pienāca īstais laiks, vai ne?

Krū: Tāpēc ir Ziemassvētku laiks! Arī skolas laiks, brīvlaiks, pusdienlaiks, gulēšanas laiks, ēšanas laiks.

Krā: Tik daudz visādu laiku! Es gribētu, lai manas minūtes un stundiņas ir skanīgas, gaišas un mirdzošas! Kā brīnumsvecītes!

Krū: Es arī gribētu, lai no mana laika ir kāda sakarīga jēga. Kā lai to dabū gatavu?

Mamma: Tas ir pavisam vienkārši – uztici savu laiku Debestēvam. Lai tavs pirmais

“Šī bagātība ir – laiks. Katru rītu DIEVS mums dāvina 86400 sekundes, 1440 minūtes, 24 stundas: “Lūdzu, tērējiet svētīgi un gudri!” Lūk, kāda bagātība!”

**“Lai mums izdodas
savus laika traucēņus iztukšot,
piepildot citu sirsniņas ar
prieku un mīlestību!**

laiks ir rīta saruna ar
VIŅU! Saki Debestēvam pirmajam
savu “laburītu” un lūdz, lai VIŅŠ
visu tavu dienas laiku piepilda ar
Savu klātbūtnes gaismu. Viņš dos
padomu un padarīs bagātas un
gaišas tavas dieniņas.

Krā: Tas būtu ļoti labi! Gaišā
ceļā nav tumsas!

Mamma: Bībelē ir kāda
vērtīga lūgšana: “Māci mums mūsu
dienas tā skaitīt, ka mēs gudru sirdi
dabūjam!”

Krū: Skaitīt dienas? Es zinu,
ka var skaitīt mašīnas, mājas,
rotallietas, naudu un citas lietas.

Mamma: Laiks ir daudz
vērtīgāks par lietām.

Krū: Skaidrs! Mums tagad jāsāk
domāt par Ziemassvētku laiku!

Krā: Man ir laba ideja dāvanai –
mēs ar savu kori varētu uzrīkot
labdarības koncertiņu par prieku
tiem, kam nav naudiņas koncerta
biļetēm!

Krū: Varam arī pagatavot
apsveikumus veciem cilvēkiem,
kuri ir vientuļīgi. Es dažus
tādus pazīstu! Sarakstīšu tiem
uzmundrinošus sirdsvēlējumus.

Krā: Klau, uzaicināsim
ciemos vecmāmiņu! Pavadisim
visi kopā Ziemassvētku laiku!
Vai tā būs laba dāvana,
mammucīt?

Krū: Es esmu gatavs
padalīties ar savu laiku! Tas
neizklausās dārgi, bet ļoti priecīgi!

Krā: Man ļoti patīk
Ziemassvētki, kad visi atceras
priecīgo JĒZUS piedzimšanas laiku!
Cilvēki tad dalās ar labiem vārdiem,
smaidiem, sirsniņu, mīlestību.

Mamma: Reiz JĒZUS piedzima
kā mazs bērniņš šajā pasaulē, bet
ļoti drīz pienāks laiks, kad VIŅŠ
atgriezīsies uz zemes ne vairs kā
mazs bērniņš, bet gan kā pasaules
Valdnieks. VIŅŠ nāks savā godībā –
ne vairs pazemībā. Tāpēc ir gudri
iepazīties un pavadīt laiku ar pašu
labāko Draugu, JĒZU, jau tagad, lai
varētu kopā ar VIŅU pavadīt arī
visu Mūžības laiku!

Krū: Lai mums izdodas savus
laika traucēņus iztukšot, piepildot
citu sirsniņas ar prieku un
mīlestību!

Krā: Tāpat, kā to
dara JĒZUS.

Mamma: Vēlam
ikvienam jaukus
Ziemassvētkus un
prasmīti tā skaitīt savas
dienas, ka katram tiek
ar patiesību gudra
sirds! ●

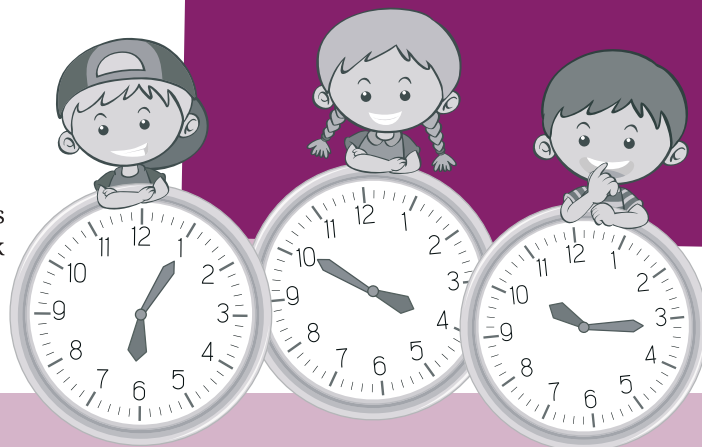
Pārdomā:

1 Kuras Tavas
nodarbes Dievam
patīk visvairāk?

2 Kuru cilvēku Tu
varētu iepriecināt,
dāvinot savu laiku?

3 Vai Tu gribētu
pavadīt vairāk
laika ar Jēzu?

4 Ko Tu gribētu
mainīt savā dzīvē
laika izlietojumā?

**Lai izlasītu Bībeles pantu no Psalmiem, atšifrē, kurš burts atbilst kuram ciparam un aizpildi
atbilstoši tukšās rutiņas!**

- 1 ____ šis burts ir pats pirmais alfabētā
- 2 ____ ar šo burtu sākas vārds iesaiņotiem priekšmetiem, ko saņem dzimšanas dienā un Ziemassvētkos
- 3 ____ šis burts ir gan vārdā bite, gan vārdā vilks
- 4 ____ šis burts ir skaņā, ko saka kaķis, govys un aita
- 5 ____ ar šo burtu sākas iestādes nosaukums, kur bērni dodas mācīties
- 6 ____ ar šo burtu sākas vārds, kas apzīmē papīra rulli, ko izklāj un līmē uz sienām, lai tās būtu dekoratīvas

4 Ā C 3 4 U 4 5 4 Ū 5 U 2 3 E N 1 5

6 Ā 5 K 1 3 6 Ī 6 , K 1 4 Ē 5

G U 2 R U 5 3 R 2 3 2 1 B Ū J 1 4 !